

Na počátku...

Na počátku byla zvědavost,
Ta zvědavost byla u Koži,
Ta zvědavost byla šerm.
To bylo na počátku u Koži.
Všechno povstalo skrze ni
A bez ní nepovstalo nic, co nyní jest.
I byly poslány ke Kožovi dvě bytosti,
Aby vydal svědectví o šermu,
Aby i ostatní věděli, co šerm jest.
Když Koža slyšel prosby
I vyjevil bytostem, čím šerm jest,
Zachtělo se bytostem šermem žít.
A tak na počátku byli Koža
A dvě bytosti, co věděli čím, šerm jest.
A věděli, že to dobré jest,
Stáli na počátku Tři Belci Zakladatelé,
Kteří vnesli Světlo do života Lidu.
Oni, jako poslové tohoto Světla,
Začali se zovati Lucius,
Což znamená Světlonoš.
Na počátku stáli tři – Koža, Donny a Mijan.

...A tak vzhledem k tomu, že lidská paměť jest slabá a lze ji lehce obelhat a oklamat, chopil jsem se tedy Já, rytíř Kalif z domu pána Husy, z pověření Kruhu našeho, v prvním měsíci po svátku Narození Páně, Věta Páně dvouletisícího třetího, pera, bych na papír inkoustem zvěčnil to, čehož jsme si skutečně vybojovali, totiž historii našeho Kruhu, Kruhu světlo bránícího, Kruhu Lucia. Neboť nechtěl bych se dožít časů, kdyby se naše minulost nepravě vykládala a všelijak ohýbala.

Rok 2000

Na počátku nás skutečně stálo jenom sedm, sedm mladých, ne sice odhodlaných, ale zato zvědavých lidí. Byl to Koža s Doupinou, kteří se mimochodem potkali na Rosicích, byl to Milan Janiga s Giovanni, kteří taky dokonce byli předtím na některých šermířských akcích, můj bratr Donny s Jarkou a Já, kteří jsme do té doby nebyli nikde.

Do kruhu těchto lidí, jsem se dostal přes svého bratra Donnyho někdy v září roku 1999. To jsem již většinu z nich, alespoň trochu, znal z dřívějších dob. Donnyho jsem taky moc neznal, protože byl o šest let starší a rozuměli jsme si jenom několik posledních let, *tuším, že dvou*. Trochu jsem znal Doupinu, to jsem si tenkrát ještě myslel, že se jmenuje Bobina, o Peřovi Vorlovi jsem taky něco slyšel, Giovannino jméno mi taky nebylo úplně neznámé, Milan Janiga se u nás doma taky několikrát ukázal, ale jméno Kožich mi neříkalo vůbec nic.

Nebylo nic divného, že jsem Kožu neznal, většina lidí od nás jej také znala akorát podle jména, neboť se někdy tou dobou, myslím, že to bylo o letních prázdninách roku 1999, odstěhoval z Olomouce, kde zanechal své přátele, by se přistěhoval do Brna za svou láskou Doupinou. *To ještě chudák netušil, co jej čeká.*

A přestože jsem tyto lidi moc neznal a některé jejich způsoby mi byly záhadou, navíc to že jsem byl vůči ostatním opravdový mladíček, mohu tvrdit, *aspoň doufám*, že jsem mezi tyto lidi zapadl. No a tak, když mi vypadl večer nějaký program, scházel jsem se těmito lidmi, neboť mezi nimi jsem se cítil dobře.

Většinou jsme se scházeli v sedmi, v těch sedmi, co jsme nakonec stáli u zrodu Lucia, Donny s Jarkou, Koža s Doupinou, Giovanni s Mijanem a Já, kterého tehdy pro svou mladost oslovovali Junge. Nutno uznat, nebyl jsem z téhle přezdívky nikdy moc nadšen.

Bylo to v sobotu 11. března, když mi vypadl plán na večer a já nevěda co si počít, jsem zavolal Donnymu, co dělá a kde se baví on. A tak mi prozradil, že je Koža vzal na šermířský ples ve Šlapanicích a že pokud mám zájem, mám si vzít na sebe něco historického, nejlépe gotického, a dojít. A tak jsem si vzal černé kalhoty, bílou košili, mamka mi udělala copánek ve vlasech a tak co nejstaršího vzezření jsem dosáhl, bylo baroko. Na plese jsem zjistil, že krom Donnyců a Kožovců, je tam taky Mijan s Giovanni. Mijan měl fantastickým kostým „zkurvené stařenky“, i když on sám tvrdil, že je to kostým žebračka.

Ten ples byl úplně fantastický, lidi ve starých nádherných kostýmech, a ten fakt, že si můžete hrát na někoho, kým nejste... No prostě nás to všechny natolik uchvátilo, přestože někteří z nás na takové akci nebyli poprvé, že nás Koža vzal hned následující víkend do Olomouce, na ples jeho bývalé skupiny, kde vyrostl, na ples Sarrasu, jenž byl v Hlubočkách. A tam jsme byli uchvázeni opět. Tehdy jsme se tam seznámili se spoustou lidí, jako třeba Havran, Džanký a Hadži. Přespali jsme u Karla Sczeponiaka a druhý den jsme obědvali u Zifčáků.

Vše vyvrcholilo, když nás Koža pozval na Kartouzku, jež byla v sobotu, 3. června. Já musím pevně přijmout to, že vinou osudu jsem stál stranou této důležité historické události, že místo v Olomouci, nacházel jsem se tou dobou v Přerově.

Bitva Donnyho s Mijanem natolik uchvátla, že druhý den, kdy se vlakem vraceli do Brna, se rozhodli oba dva založit v Brně šermířskou skupinu. Kožovi se do toho moc nechtělo, ale poté co mu bylo od obou na záchodku domluveno, dal jim své slovo.

Přestože nebylo ještě Jméno, Kruh byl stvořen.

Skupina, přestože neměla ještě své jméno, byla stvořena a my jsme začali trénovat u Koži na zahradě. Prvního tréninku jsem se ještě nezúčastnil, neboť jsem o něm ani nevěděl, mimo to stejně ani pořádně nebyl, protože Mijan s Donnym šli na klacky, ale na druhém jsem již byl. Sházeli jsme se tenkrát dvakrát týdně.

Mijan tenkrát přišel jen na pár tréninků, jinak jej nikdo moc neviděl. Měl nějaké problémy a pak nás na začátku července opustil nadobro. Ve čtvrtek 13. července měl pohřeb, na který přišlo, docela hodně lidí. Co si pomatuji, ukázal se tam i Bílej Kůň, Stoupa i Karel. Tenkrát jsme to šli zapít do pivnice u Hada na Hlaváku.

Tou dobou, co Mijan měl ty problémy, asi tak na začátku prázdnin, naše řady podstatně rozšířili Paťa s Deinnou.

Rousínov 2000

V druhé polovině července, sobota 22., byla bitva v Rousínově. Pro některé to byla bitva již druhá, ale pro dost z nás, jako třeba Já nebo Paťasovci, to byla vůbec první. Většina z nás tam již byla od rána, až na mne, který byl doma. Měl jsem dojet v poledne, po své vlastní ose. Místo ve dvanáct jsem dojel až někdy kolem druhé, asi tak hodinku před bitvou. Tenkrát ještě se mnou na bitvu přijela Milena, ale později jsem se měl přesvědčit, že s něčím takovým, jako že se mnou bude jezdit na bitvy, nemám počítat. Jenom jsem se převlíkl, už se šlo do bitvy.

Donny s Kožichem měli meče, já jsem si zastřílel z píšťaly. Bitva to byla dobrá, až na to, že část bitvy přšelo a já jsem na ni dojel s několika hodinovým zpožděním. Na bitvě přespával pouze Koža, ostatní jeli se svými ženami domů.

Za čtrnáct dní, respektive 4. až 6. srpna jsem v Lomu za Globusem pořádal oslavu svých dvacátých narozenin. Pozval jsem tam tehdy celou skupinu i s Paťasovcema, které jsem pořádně ani neznal. Skupině se Lom velice zalíbil, a bylo tedy rozhodnuto, že vzhledem k tomu, že je nás více s narozeninami o prázdninách, že by se v Lomu mohly oslavovat narozeniny každoročně.

I slyšeli...

I slyšeli čtyři další bytosti, čím šerm jest.
Čtyři jiné bytosti,
Kterým se zachtělo býti s tímto Světlem.
I předvedeni byli před Kožu
A on vida, že v jejich srdcích přímost je,
Přijal je tedy k sobě.
A tak stálo jich při světlu Sedm.
Koža a jeho žena Boupina,
Bonny a jeho žena Jája,
Mijan a jeho žena Giovanni
A bratr Bonnyho Kalif,
Tenž bez ženy byl, přišel.

Když Zlo...

Když Zlo vidělo,
Že bratrství je mezi Sedmi,
I vloudil se Zlý Duch do Kruhu Lucia
A některé slepotou stihl.
I postihl Mijana slepotou
A on se vydal na druhou stranu
A již se nevrátil.
Všech dnů jeho života dvacet šest let bylo,
Když odešel.
A šest jich zůstalo v Luciu,
Kteří v Kruhu Světlo bránili.

Postřelmou 2000

Druhý víkend v srpnu, od pátku 11. srpna do neděle 13. srpna, pořádal Kůň bitvu v Postřelmově. Byla to dobrá bitva, přestože jsme na ni jeli akorát Já s Milenou a Donny s Kožichem. Já s Milenou jsme jeli jako první, vyráželi jsme z Brna někdy okolo třetí, a po asi tříhodinové jízdě, vzali jsme to přes Svitavy, jsme dojeli do Postřelova. Koža s Donnym dojeli asi za hodinku po nás. Rozdělili jsme stany a šli jsme se bavit. No tedy akorát dva stany, v jednom jsem spal Já s Milenou a v druhém, Paťově rakvi, spal Koža sám. Donny spal v Pickupu. Milena samozřejmě odpadla jako první, asi po dvou hodinách ji následoval Donny a Já vytuhl někdy kolem třetí ráno.

Ráno, asi kolem sedmé mě probudilo troubení klaksonu Donnyho auta. Hned jsem začal nadávat na Donnyho, protože jeho auto bylo těsně před vchodem do našeho stanu. Když jsem se vysoukal ze spacáku a vykoukl jsem vchodem ven, abych Donnymu vysvětlil co je za debila, málem se mi zastavil dech. Donny měl v autě nějakou babu, co se po něm plazila! Až na druhý pohled jsem zjistil, že je to Koža a rukou se opírá o klakson. Zrovna šel spát a přišel si za Donnym pro pusu na dobrou noc. V tu chvíli, šel kolem Romčák ptaje se, zda si s ním Donny půjde vyčistit zuby. Na Donnyho nechápavý pohled mu vysvětlil, že on si čistí zuby jedině Napoleonem. Tomu Donny nemohl odolat.

Milena se taky probudila a tak jsme začali pomalu ožívat, zatímco Koža těžce umíral. Odpadl asi kolem osmé a spal tak asi do dvou odpoledne. Samozřejmě že neodpadl sám, ale se svým věrným kamarádem, s kterým popíjel celou noc, Stoupínem. Oba dva navlečení v káčku a v prošívanici, vytuhli ve vojenském stanu, kde jsme naměřili, nekecám, 60°C! Oba dva měli být de iuro mrtví. Po té co nám takhle zkazili radost, jsme se začali připravovat na průvod, který měl být za Mijana. Bohužel zůstalo akorát u těch příprav, protože Paní Hraběnka, šoupla svého buldočka Donnymu na hlídání, aby sama mohla jít na průvod, někomu, koho ani pořádně neznala. A tak jsme z protestu, aby v tom Donny nebyl sám, zůstali v táboře s Donnym.

Asi kolem oběda jsem se s Milenou zajel vykoupat do Zábřehu na koupaliště a vrátili jsme se až těsně před bitvou. Málem jsme platili! Koža se Stoupou byli už vzhůru a hotovili se jít do bitvy. Ještě mi Koža stihnul povědět humornou historku, jak se mu zdálo, že nemá tělo a šlo se.

Koža totiž jak spal v tom vojenském stanu, sem tam vystrčil nějaký ten úd, nebo i hlavu z pod stanu ven. Taky jsme ho chodili dopoledne s Mílou zalévat studenou vodou, aby tam neuschnul. Většinou jsme mu polévali ruce. No asi ve chvíli, kdy měl z pod stanu ven vystrčenou pouze hlavu, se probudil a lekl se, že nemá tělo. To samozřejmě nechal ve stanu, no a než mu to došlo, zkoušel pohnout vždy pravou nohou, levou nohou... Samozřejmě je cítil, ale ty chvíle strachu co zažil...

Já jsem byl s Donnym u dělostřelectva vojska, co dobývalo jakousi tvrz. Koža se Stoupou, tuším že, byli na straně obránců. S Donnym jsme dostali na starosti dělo. Byl tam s námi i Májka se svou hákovnicí. Na naší straně těž jedny varhany a asi deset lučištnic.

Byla to klasická dobývačka, s proměnnou iniciativou u bojujících stran. Nakonec jsme padli všichni. Nejdříve se pobili ti co byli ve tvrzi a těsně u ní a my, co jsme stáli vzadu, jsme jejich osudu velice rychle následovali. Po té co padli ti vepředu, vtrhl Brůča, jeden z přeživších, mezi naše lučištnice a jal se jednu z nich znásilňovat. Další přeživší jej napodobovat. Májka to ale Brůčovi velice rychle rozmluvil. Chytil jej zezadu, odhodil daleko za sebe. Přitom, co nám dobili lučištnice, je varhaníci pozabýjeli. Pak se ale bohužel vrhli na nás, a my, Májka, Donny a Já, jsme padli posledním výstřelem těchto varhan. A tak na bojišti, kde byli samí mrtví zůstali z celého vojska akorát tři varhaníci.

Po té co jsme vstali a poděkovali se divákům, přišla řada na vystoupení jakési skupiny, dělající třicetiletou válku. My jsme se samozřejmě vysvléct a popíjet. Akorát Donny moc

nepopíjel, protože se hotovil k odjezdu domů. A tak ani pořádně nevím co se dál dělo, protože jsem byl jenom s Milenou. Uhlídat Kožíška, obzvláště na bitvě, je zhora nemožné.

V neděli ráno jsme si pak balili stany a hotovili se k odjezdu. Kožovi to vše opět netradičně dlouho trvalo a tak jsme s Mílou ještě sjeli do Zábřehu pro benzín. Když jsme se vrátili, Koža, sice měl sbaleno, ale vykecával se se Stoupinem a s Pepou. Za hodinku nebyl problém, abychom nasedli a vyrazili. Cestou jsme ještě v Zábřehu vyhodili Stoupu na vlak a uháněli jsme nejkratší cestou na Brno. Netrvalo to dlouho, někde jsme zabloudili, ještě k tomu defekt, tak jsme byli nuceni vzít to přes Olomouc, kde jsme závadu odstranili.

A tak přestože jsme vyrazili z Postřelmovy v poledne, do Brna jsme se dostali až o sedmé večer.

Dost dlouho jsme neměli Jméno a dost nás to trápilo, ale někdy tou dobou, po Postřelmově, ale spíše že před Postřelmovem, přišla Doupina s dost dobrým názvem pro skupinu-„Světloň“. Jen jsme ve slovníku našli latinský ekvivalent, a Jméno bylo na světě-„Lucius“. Mimoto tu byly i kuriózní nápady jako „Brněnské Kuličky“ či „Kožovy Kuličky“, ale také jsme se mohli jmenovat „Brněnští z Brna“ nebo „Manus Fidorum“ což znamená „Hrstka Věrných“.

Ten styl hledání se mi taky moc nelíbil, Koža dotáhl latinsko-český slovník a my jsme namátkou vybírali slova z něj. Případlo mi to v tu chvíli, že by nikomu nevadilo, kdybychom se třeba jmenovali „Piče z Brna“, jenom kdyby to bylo latinsky. Latinský i obyčejná kravina, může znít vznešeně a moudře. Třeba „Vaginae Brunenae“.

Někdy tou dobou mezi nás zavítal Mara, bylo to akorát v den, kdy nám přijeli na výpomoc s tréninkem kluci z Olomouce, Brůča a Stoupin. Předvedli nám, jak má vypadat trénink a pak, co Brůča odjel domů a Stoupin zůstal, jsme šli na Spartak a po té jsme jeli, devět lidí, včetně malého Paťáka, Donnyho pickupem, do Lulče na koupaliště. Myslím, že tuto příhodu nikdo nezapomene, jak po deseti minutách jízdy z nás lilo jak z konve, a jak jsme se potom klepali na sluníčku kosou.

Rosice 2000

Poslední víkend v srpnu, od pátku 25. srpna do neděle 27. srpna, byly tradičně Rosice. To tenkrát jako hosta jsem s sebou vzal Marka Krejčíře.

Odjížděli jsme v pátek 25. srpna někdy odpoledne. Jeli Donnyovci, Paťasovci, Kožovci, Marek a Já. Milena tentokrát se mnou nejela, protože byla v Chorvatsku. Já s Markem jsme ani pořádně nevěděli, zda na bitvu pojedeme, protože jsme před tím byli na čundru, z kterého jsme se vrátili až ve čtvrtek. Nakonec jsme tedy vyjeli. Po příjezdu na místo jsme rozbyli stany v zámecké zahradě, nechali jsme se zapsat, navečeřeli se a šlo se chlastat.

Popíjeli jsme v šenku, kde jsme taky potkali hafo známých. Mimo jinými, také Stoupina, Bohdala či Neptuna. Pamatuji si, jak nám Neptun celý večer vyprávěl o tom, jak tady s námi nemůže zůstat, že jede na Hefaistos, že měl již koupené lístky a to i na vlak. *Stejně nakonec nikam nejel, prostě se na to vybodl.* Pak jsme ještě byli na nějaké diskotéce na náměstí v Rosicích, kde z nás byli naprosto unešení. Dnes si již ani nevzpomenu, kdy jsme šli spát, ani kdy jsme vstávali. Ještě si vzpomínám, že zatímco, my normální, jsme seděli v hospodě, Denisa s Jarkou se koupaly v Rosicích na náměstí, přímo před stanicí policie, v kašně. Taky byly promočené od hlavy až k patě.

V sobotu ráno, co jsme vstali a šli se najíst, bylo nějaké malé vystoupení se Sarrasama na plácku před zámkem, jak bylo tržiště. Od nás tam šel akorát Donny s Kožichem a to vystoupení nebylo vůbec marné. Poté jsme se jen tak potulovali po tržišti a povídali si.

Odpoledne byl průvod a po něm turnaj v zámecké zahradě. Během turnaje se ještě Koža s Donnym otočili v Brně pro peníze, aby si Koža mohl koupit svůj první meč. Poté jsme šli všichni do hospody na hranolky a Koža tam pokřtil svůj meč jménem Lucius. Večer byl ohňostroj před zámkem a málem to zranilo několik lidí, ale opravdu jenom málem. Nikomu se nic nestalo. Po té jsme šli se skupinou vypít ty lahve medoviny, co jsme si přes den nakoupili. Paťa, šmejd jeden, jednu láhev schoval a vydával ji za ztracenou. Ta se ale také velice rychle našla a vypila. Pak jsme ještě tancovali na nádvoří a šlo se spát, vždyť druhý den měla být bitva!

Druhý den ráno jsme vstali, vykopali ze spacáků, některé ospalce, oblékli si zbroj a vyrazili jsme auty na pole u kapličky. Přijeli se tam na nás podívat Jájini rodiče s Nikolou a s Mirkem a také Vorlíci se tam ukázali.

Tam jsme byli rozděleni na dva tábory, na ty co hájí a na ty co útočí. My jsme byli obránci. Donny s Kožou a s Paťákem byli s meči v poli, Já s Mařenou jsme byli v týlu a kryli jsme jejich postup střelbou s Marcelky. No párkrát na nás zaútočili, párkrát jsme je odrazili, ale nakonec, přestože jsme kapli statečně bránili, padli jsme do jednoho.

Jak jsme se vrátili z bitvy na zámek, najedli jsme se, sbalili si stany a vyrazilo se domů. Pro mne si tam tehdy ještě přijela Milena, která se vrátila akorát z dovolené z Chorvatska.

V průběhu září jsme vymýšleli znak pro skupinu. Bylo hodně návrhů, smyslých i nesmyslných, ale nakonec zvítězil Patrikův nápad- rozčtvrcený erb, kde vpravo nahoře a vlevo dole je červená barva na stříbrném podkladu. Přes čtvrcení pak je černý klíčový kříž, se zlatými hřeby. Je pravdou, že trochu vycházel z brněnského znaku. Ale s tímto erbem jsme byli všichni spokojeni, odsouhlasili jsme si to a Jarka měla korouhev hotovou dříve, než jsme jeli do Olomouce vystupovat.

Tou dobou jsme pro některé členy vymýšleli nové a lepší přezdívky. Pro Patrika tu byli návrhy jako Bratr Tuck, či Bratr Tick, či dokonce kombinace Tick Tack. Ani jedno se dlouho neujalo a tak jej raději nazýváme Paťa, či Paťas. Pro Jáju tady byly návrhy jako Jaruška Beruška a pro Deinu Deniska Teniska. Děvčata se takhle oslovují dodnes. My jim spíše říkáme Jája a Deina. Pro mne Paťa vymyslel Olive, protože prý moje končetiny vypadají jako končetiny Olive Oilové, té přítelkyně Pepka Námořníka. Z této přezdívky jsem byl ještě nadšenější, než z Jungeho. Ale spíše mě pak nazývali Oliverem, co se již dalo trochu snést.

Olomouc 2000

Na sobotu 23. září jsme přislíbili Olomoučákům naši podporu, a tak jsme si během čtrnácti dnů připravili drobné ukázky souborů, s kterými bychom mohli vystupovat. Do Olomouce jsme tehda už nejeli udělat ostudu sobě, či Kožovi, ale především Jménu Lucia a naši korouhvi, kterou Jája ušila.

Do Olomouce jsme jeli v několika skupinkách. Jako předvoj, jeli čtyři lidé v pátek a zbytek dojel až v sobotu. V pátek jel Donny s Kožichem pickupem někdy odpoledne, a já s Milenou jsme dojeli až na večer vlakem do Olomouce na nádraží, kde nás asi po dvaceti minutách vyzvedl Donny. Ubytovali jsme se u Zifčáků, najedli jsme se, a šli jsme chlastat na Statek. Jako první odpadla Milena, a jako taková měla též ráno nejvíce energie, a tak jsem s ní šel

zpět, tam kde jsme nocovali. Na Statek jsem se pak už nevrátil. Někdy v noci po nás přišel i Donny s Kožichem.

Druhý den ráno dojela druhá polovina skupiny. Vešli se do dvou aut. Já s Doupinou jely s Paťákama a Mara přijel s Giovannocema, stěžující si na to, že mu hučí v hlavě. *Geove měla jakousi díru ve výfuku, takže auto dělalo příšernej hluk. O tom jsem se měl taky přesvědčit, když nás pak Geove večer vezla domů.* Pokecali jsme, ti co nebyli v káčkách se převlíkli, zopákli se souboje a vyrazili jsme ke školce, kde mělo, myslím, že ve dvě hodiny, vypuknout celé představení.

Nakonec to vypuklo, naše první představení na veřejnosti. Jako první jsme měli vystupko já s Mařenou. Docela to bylo v pohodě, až na to, že jsem se Marovi opřel o břicho mečem, kterej se přitom našťestí prohnul jako luk. Neměl tam ani jizvičku! Pak vystupoval někdo z cizí skupiny, většinou se to tak střídalo, no a pak vystoupila Jája s Doupinou. To bylo také dost dobré. Nakonec od nás vystoupila trojka Koža, Donny a Paťas, kteří se také předvedli. Hlavně Koža, který již třetím tahem začal improvizovat. Nevystupovala akorát Denisa s Giovanni, protože se krapítek styděly, a také Peetršák, který tou dobou do skupiny teprve začínal chodit. A Milena, ta nikdy nepatřila do skupiny. Na konci vystoupení byla též jedna hromadka, při které Donny dobře podřízl Kožicha. Na konci hromadky zůstal akorát Stoupa s Alfem, ale ani mezi nimi nebylo vítěze, protože se zabyli navzájem.

Po vystoupení jsme každěj dostali lahváče, měli jsme slíbenou celou bečku, a ne celou basu, a šli jsme oslavovat na Salojku. Já s Milou, Marou a Giovannocema jsme si dali jen slabě, sbalili jsme si věci a kolem šesté jsme se vydali na cestu do Brna. Po cestě jsme trošku bloudili, protože Peetrš nemohl s autem přes střed Olomouce, kvůli tomu výfuku, a tak do Brna jsme se dostali až po třech hodinách. Nutno říct, že jsem ten prasklej výfuk slyšel ještě dvě hodiny v hlavě, po té co jsem vystoupil z auta.

Druhá polovina skupiny dojela až následující den v neděli.

Je fakt, že tato akce měla dohru, protože dost lidí ve skupině rozčílil Brůča, že nám za naši snahu ani nepoděkoval. Od té doby byly vztahy s Bebarem dost nahnuté.

Na podzim jsme přestali trénovat u Kožicha na zahradě a začali jsme si platit sál na radnici, za 80,- Kč na hodinu. Tou dobou také začal Mara flákat tréninky, ale je pravdou, že já jsem nebyl o moc lepší. Za to se zase činil Peetršák, který ačkoliv měl jen jednu nohu, byl z nás nejšikovnější. Kolikrát jsme přemýšleli nad tím, jak jej trošku zbrzdít a jako jediné řešení nás napadlo, uříznout mu i tu druhou. S tím by ale Peetrš asi nesouhlasil.

Na konci roku Koža rozdával tresty a odměny nahoře na baru. Jako nejhorší, bráno tedy podle docházky, byl Mara a v těsném závěsu jsem byl já. Na baru se Peetrš opět ukázal jaký je živel, poté co tam provedl menší ostudu s jukeboxem. Jedna slečna, po té co vytrhl jukebox ze zásuvky, mu pak řekla, že kdyby nebyl tím, čím je, tak že by mu pověděla čím prý je.

Tak takhle dopadl první rok naší skupiny, kdy jsme si stihli nejenom založit skupinu, ale také ji pojmenovat a vymyslet erb.

I přicházeli...

I přicházeli lidé dál mezi Lucius,
Bozvěděli se pravdu o šermu.
I přišel Paťa, veda svou ženu jménem Beďu,
Jeden z největších bohatýrů Lucia.
Oba zůstali v Luciu podnes.
I přišel Mara, který mezi Sedmi dlouho nepobyl.
I přišel Peters, nový muž Giovanni,
Který sic bez nohy, ale o to větší jest.
I on zůstal v Luciu podnes.
Byla zima a bylo jaro,
Rok první.
A přišel Morlík, veda svou ženu Soňu,
Ač vzrůstem trpaslík, ale obr srdcem jest.
Oba v Luciu podnes jsou.
I velký muž Neptun, dověděvši se o Luciu,
Pokud mohl, byl mezi nimi, učil je
A přiváděl další.
I přivedl Neptun jezdce Charlieho,
Který též k bohatýrům Lucia se řadí,
I on jest mezi Sedmi podnes.

Rok 2001

Na počátku roku 2001 jsme dostali od divadla J. K. Tyla, prostřednictvím paní Hrdličkové nabídku, zda bychom nechtěli vystupovat pod nimi. Jako že bychom byla absolutně nezávislá divize, dělali bychom si, co chtěli, ale že bychom párkrát do roka pro ně vystoupili a sem tam vypomohli v divadle. Za to bychom měli sál zdarma, jen bychom za každého člena zaplatili 1 korunu ročně. Této nabídky jsme samozřejmě využili, protože nám byla schopna ušetřit až 16.000,- Kč za rok. I když tehda s tím všichni nadšeně souhlasili, již za nedlouho se začaly objevovat názory, že to vlastně byla blbost.

Pochovávání basy 2001

Hnedka v únoru, 25., jsme měli již poprvé vystupovat pro divadlo. Bylo to akorát o masopustu, a šlo o pochovávání basy. A tak jsme nacvičili pár ukázek soubojů a v neděli jsme se již předváděli lidem na place. Na této akci se byli podívat i Vorlovci, ale Petr ještě nevystupoval, protože nepatřil do skupiny. Vystoupil jsem nejprve já s Donnym, pak Donny s Kožou, pak pro změnu já s Doupinou, *tady jsem tenkrát měl ty problémy s přežblepty, kde jsem komolil věty jako: „...v dopíše mi píše...“ či „...jarní posel...“ místo „...ranní posel...“ a podobně*, kde poté co mě Doupina skope, zasahuje Donny, ten ale také dostává na prdel. Paťa tenkrát nevystupoval.

Po nás se tam pak činil Jiří, toho jsme tenkrát ještě neznali a od té doby jej nazýváme Páterem, při pochovávání basy. Po té se lidé rozutekli a v sále jsme zůstali jen my, Lucius a Páter. Co si pamatují, tak jsme tam vydrželi až do devíti do večera, než jsme stáhli obě dvě basy piv.

Bylo to 10. března, když ve Šlapanicích byl opět REXáckej ples. Šli jsme tam celá skupina, a se mnou dokonce Milena. Též tam s námi byli i Worlovci. Tento ples byl ve znamení historických osobností a o právě tu nejlepší historickou osobnost tam také byla soutěž. Naše skupina hlasovala pro Kožu, jako historickou osobnost a on se mohl postavit vedle takových velikánů, jako byli Eliška Přemyslovna, Václav IV, Jan Hus či Panna Orleánská. Prostě jediný Kožich tam byl svůj originál, přesto do dneška nemohu pochopit, jak to že to nevyhrál. Myslím, že to vyhráli utopenci z Titaniku.

Někdy tou dobou, po té, co jsme pochovali basu, jsme do skupiny přijali Petra Vorla se Soňou. Někteří členové, s tím moc tenkrát nadšení nebyli. Paťák se moc často neukazoval na tréninku a Giovannovci se stavovali také velice sporadicky. Mara též začínal cítit, že je toho na něj moc. Prostě z většiny vyprchalo to nadšení, co bylo na začátku a ostatní věci, začaly být pro ně přednější. Já osobně jsem to také dost flákal.

Někdy mezi pochováním basy a čarodkama, bylo ještě jedno vystoupení pro divadlo, byl to „Kabaret dobré pohody“ a my sehráli úplně to samé jako na pochovávání basy.

Čarodějnice 2001

Dne 30. dubna 2001 jsme měli svou slavnostní premiéru, venku před lidmi a to, že celé vystoupení záviselo opravdu jen a jenom na nás. Vystoupili jsme opět s tím stejným, jako když jsme pochovávali basu a navíc jsme to rozšířili o souboj Kožicha s Worlíkem, a dialog dvou čarodějnic a následnou bitku Jarky s Doupinou.

Jako první vystoupil Koža s Worlíkem, přičemž Koža zlomil o Worla hůl. *Ale úplně nádherně!* Po té co Koža zabil Worla, tak vyprovokoval Donnyho na souboj, tady trochu přispěly i mé provokace, při kterém rukou Donnyho sám padl. Donny se pak za ty provokace chtěl pomstít mně, ale nakonec mě nechal naživu. Já se pak porubal s Doupinou, ta spíše porubala mne, kde opět brácha zasáhl a dostal od Doupiny taky. Nakonec vystoupily naše čarodějnice, Jarka a Doupina.

Na konci vystoupení jsem zjistil, že jsem lehce raněn a tak jsem se neúčastnil s Worlem a s Kožou, zapalování čarodějnice. Dobrá byla reakce Peetrsa, který po té, co zjistil, že kluci kamsi běží s houfem děcek v zádech, zakřičel: „Hoši! Vy jdete na pivo? Vemte mě s sebou!“.

Po té, když byla čarodějnice zapálena a naše rekvizity uklizeny, šli jsme si poctivě vystát své zasloužené pivo do fronty a začali jsme chlastat.

Tento rok na jaře jsme jeli, jako skupina jen na dvě bitvy. První z nich byla Kartouzská, někdy na přelomu května a června, a ta druhá byla Česká Třebová asi o čtrnáct dní později. Já jsem se bohužel těchto bitev nezúčastnil, a tak nemohu dát úplnou zprávu o těchto dvou akcích. Nicméně, obě dvě bitvy byly pro naši skupinu velice důležité na to abych je mohl jen tak opomenout. Na obě bitvy, myslím, že nejeli ani Paťasovci, zatímco Donnyovci, Kožovci a Worlovci, si to nemohli nechat ujít.

Na Kartouzce, jež to se konala o víkendu 25. až 27. května, o nás projevil zájem jedna z celebrit, hodilo se mu, že jsme z Brna, protože se do Brna stěhoval. Byl to sám velký muž Neptun, kdo rozšířil na Kartouzce 2001 naše řady a setrval mezi námi do jara následujícího roku. Přestože nás učil a radil nám, zůstal stranou vedení a šefém stále setrval Koža.

No a na České Třebové, ta byla o víkendu 15 až 17. června, byl Donny pasován na rytíře. Bylo to v sobotu 16. června 2001. Bohužel pro něj, pasoval jej člověk, který jej vůbec neznal a Donny pouze o něm věděl, že dělá kastelána. Mimoto se tam stala ještě jedna událost a to ta, že naše korouhev padla za oběť dešti, takže místo červené a bílé, je na ní jedna růžová.

Mezi těmito dvěma bitvami, v sobotu 9. června, jsme měli jedno vystoupení pro Slatinu, s ne zrovna valným úspěchem. Soukromě si můžeme říci, že to byl propadák. Vystupovali jsme s představením „Hospoda“ a ještě k tomu se mi nepodařilo přijít včas.

Ť vládlo...

Ť vládlo opět mezi Luciem bratrství
A když to opět Zlo vidělo,
Ť ukradlo se mezi ně,
By je opět vůči sobě
Zaslepilo a pohrnalo.
Ť hádal se bratr s bratrem,
Sestra se sestrou,
Syn s otcem
A dcera s matkou.
Ť rozehnalo je.
A tak započali lidé od Kruhu odcházeti.
A tak Jája, jedna ze Sedmi,
Žena Bonnyho, opustila Lucius první,
Za Jájou pak počali odcházeti Ť další.
A tak na dlouhou dobu
U Luciu jen Ťrstka Ťerných zůstala.
Ze Sedmi zbylo nemnoho,
Koža, Bonny, Kalif a Boupina.
Také tu byl Charlie,
Morlík se svou ženou Soňou,
Která jej všude věrně provázela,
Ačkoli Světlu nebránila.
Ť bohatýr Paťa též zůstal.

Ťědovali nad...

Ťědovali nad sebou a měli strach, že padnou,
A tak o to srdnatěji bojovali,
By se zachovali a zachránili.
Když Koža shlédl utrpení Lucia
A viděl statečnost v srdcích lidí svých,
Ť Bonnyho, jednoho z největších Z Lucia,
Dal jej pasovat a on se stal

Prvním rytířem Lucia.
Putoval tehdy všechen lid
Do České Třebové, kde pasován byl.
I byla vлита nová krev do žil Věrným
A oni začali naději míti,
Že Lucius přece nepadne v prach a Zapomnění.
Nebot' bylo psáno,
„O Ty šermířský Lucie,
Zdaleka nejsi nejmenší mezi jinými.
I uzejde den, kdy se do slávy oděješ,
A zapomenut nikdy nezůstaneš.
Pamatuj, že
Všechny cesty prachem a blátem vedou.“
Byla zima a bylo jaro
Rok druhý.

Jackov 2001

Tak tohle byla zatím asi nejlepší bitva, na které jsem byl. A netvrdím to sám! Tahle bitva se konala o prázdninách, kdesi za Dukovanama. Prostě byla v Jackově.

Vyjížděli jsme v pátek, 17. srpna, opět asi o dvě hodiny, než jsme plánovali, a jeli jsme ve čtyřech autech. Jeli jsme čtyřma autama, vepředu jel nejrychlejší Donny a my ostatní jsme jeli za ním. Jel Donny s Jarkou, Koža s Doupinou, těm jsem šoféra dělal já, Neptun, Pařasovci, Vorlovci a Giovannovci s Peetersákovou neteří, bratru třináct lidí. Aktivnější účast jsme doposud neměli. Ani horší to nebylo s bitevním průměrem, kde ze dvanácti lidí šlo do bitvy pět. *Normálně to máme děs a bídu*. Cesta trvala něco přes hodinku a dojeli jsme kamsi za Moravské Budějovice.

Bitevní tábor byl kdesi u pískovny za tratí. V pískovně byl stánek s bečkou, umývárna, hajzlíky a včelín, a vedle byly stany. Vzhledem k tomu, že už tam bylo pěkně nadupáno, tak jsme šli na druhou stranu pískovny, kde téměř nikdo nebyl a tam jsme rozdělali ležení Lucia. Pařa si stavěl svou plátěnou vilku, já jsem stavěl s Donnym Houseří stan, já spal u nich, Peetersák se stavbou taky neotálel, jenom Doupina, protože se jí někde ztratil Kožich, bezradně chodila sem a tam, až ji kdosi ten stan pomohl postavit. Poté, co jsme stan postavili, najedli jsme se a šlo se pít.

Vzhledem k tomu, že už většina laviček byla plně obsazena, uvelebili jsme se v trávě a kecali jsme. Koža s námi klasicky nebyl, protože kdesi kecal s jinými skupinami. My jsme jej přes Jackov vůbec málo viděli. Ten večer se toho sice určitě velice mnoho stalo, ale co si pomatuji, tak Giovanni poštipala včela, Nepták si užil s Egyptáňkou a pak se neskonale zlil, a byl nám představen, do té doby nám absolutně neznámý Charlie. Po té, co nás to u šenku přestalo bavit, přesunuli jsme se ke stanům a kecali jsme tam. Ani nevím, kdo vytuhl té noci první, ale vím, že já s Jarkou jsme vydrželi až do brzkých ranních hodin a šli spát až kolem páté ráno.

Druhý den jsme museli být už o devíti všichni na nohou, protože měl být nácvik bitvy. A tak jsme přemohli ospalost a bolení hlavy a sešli jsme na pole o padesát metrů dál. Tam jsme rozdělili do několika skupin, kde každá z nich měla něco za úkol. Naše skupina, pokud si dobře pamatuji, byla na straně dobyvatelů. Pak nám řekli ještě, kde nemáme chodit, že jsou tam výbušniny a pak nás propustili. Já jsem si během té doby prohlídl bojiště a musím uznat, že se to Bojdovi povedlo. Hrad postaveném z hakyny, obehnaném kartonem a u něho malá vesnička o dvou chaloupkách a jedné studánce.

Pak jsme šli opět k šenku si povídat, popíjet a trochu i pojíst. Prostě jsme potřebovali zabít čas do tří do odpoledne, kdy měla vypuknout bitva.

Tak ve tři bitva skutečně vypukla. Do bitvy jsme šli z borců všichni, až na Peetersáka. Pařa měl od Neptuna Kovadlinu, Worlík měl Worlobráchův barbarák a já u dělostřelectva střílel z Marcelky. Byly jsme rozděleni do několika oddílů a velitel každého oddílu věděl přesně co dělat. Tím se bitva stala organizovanější a také pěknější. Vše začalo vesnickou bitkou, kterou vyprovokovala parta ožralých německých žoldnéřů. Hlavně Nepták se činil. Po tom jak dopadl v pátek, věřím, že to ani moc hrát nemusel. V pití, obtěžování vesničanek a dělání bordela mu tam pak ještě pomáhali mnozí další, vzpomenu pouze Kožu a Havrana. Po té co se ve vesnici strhla bitka mezi vesničany a žoldněři, žoldněři odešli, aby se mohli s větším vojskem, pomstít se a vypálit vesnici. Při plenění vesnice zasáhl na obranu vesnice hrad a tak němečtí poslali pro posily. A tak pŕtka lokálního charakteru začala přerůstat v krvavou řež. V tu chvíli přišla řada na nás dělostřelce a po nás pak na pěšáky s mečem. Bohužel jsme byli určeni na rychlý odpis a tak posila, co přišla na pomoc hradu, nás dělostřelce pozabíjela. A tak vzhledem k tomu, že to bylo poprvé na bitvě, co jsem padl, neuměl jsem tedy padat, tak jsem padl hlavou směrem od všeho dění, takže co se dál dělo a jak se vyvíjela bitva, o tom vím prd.

Bitva, která navíc měla i vyřešit budoucnost českého trůnu, nakonec skončila smírem, protože se narodil nový král a bylo tedy o trůnu rozhodnuto.

Po bitvě jsme se dozvěděli, že kdosi vběhl před dělo, má popálený břicho a utrhlou ruku a že teď jej nakládají do vrtulníku. Co jsme slyšeli druhý den, po té co mu Neptun volal do nemocnice, bylo to, že ruku má zpátky příšitou a že na škrábance se neumírá. Cvok.

Po bitvě jsme se opět trochu najedli a vydali se asi ke kilometr vzdálenému rybníku. Byli jsme totiž pěkně zpocení a potřebovali se trochu smočit. A tak jsme tam asi po dvaceti minutách dorazili. Moc dlouho jsme nelenili, shodili jsme prádlo a hned jsme hupslí do rybníka. Borci šli na Adama, baby měli plavky, stydlivky jedny. Asi po půl hodině jsme se ujistili, že toho cachtání ve vodě již máme dost a že ti komáři nás taky pěkně serou, oblíkli jsme se a vyrazili jsme nejkratším směrem zpět, okolo nejbližší putyky. Tam jsme pobyli na jednom, někteří i na třech, *že Paťo?*, a kvůli nechutnému návalu v hospodě jsme se vydali na cestu do tábora.

Obešli jsme rybník, přešli po hrázi a na druhé straně, místo toho abychom se dali po známé staré cestě, kterou jsme k rybníku došli, vzali jsme to zkratkou přes les, kde to nikdo neznal. Možná bychom i došli nakonec té cesty, ale vzhledem k tomu, že se již stmívalo a v lese bylo prd vidět, tak se nám asi dvou stech metrech ztratila v lesním podrostu. Další události se pak již točili akorát okolo této cesty. Snažíc se hledat s Donnym nějaké východisko z této situace, našli jsme, ne zrovna ideální cestu, za kterou nám ve svém důsledku skupina nejen řekla „pěkně děkuji“, ale také nás poslala někam.

Další události by se vyvíjely už v pohodě, kdyby se v tom někteří nerejpali. A tak to skončilo docela slušnou hádkou mezi několika jedinci a vzájemným se posíláním do prdele. Donny, slušně nasrán, to zabalil o desíti a šel spát. Já jsem pak měl ještě nějakou roztržku s Paťákem, ale nakonec jsme se zase skamarádili, když jsme lovili z latríny baterku, která tam spadla Deině. I s pěknýma babama jsme se při tý hovnařině seznámili.

No a tak jsme popíjeli dál, slabší povahy odpadli a ti silnější, jako kupříkladu já, vydrželi popíjet opět až do pěti do rána.

Ráno mne probudilo balení ostatních. A tak jsem vstal, převlíkl se do civilu, sbalil si věci, pomohl bráchovi se stanem, abychom mohli co nejdříve vypadnout. Přestože jsme již měli všichni sbaleno a Neptun našel opět můj spacák, *drahý Neptáček, nemaje svůj spacák, požádal mne před bitvou o zapůjčení mého, aby na Jackově neumrzl, ale bylo mu to co platné, protože po příjezdu na bitvu jej ihned někde ztratil.* A odcházeli jsme se za lidmi rozloučit, Doupině stále stál stan, protože Koža byl už dvě hodiny nezvěstný. A tak vzhledem k tomu, že jsme již netrpělivě seděli v autě, dali jsme Doupině za úkol, že jak se objeví Kožich, že jej má jménem skupiny zmrdat. Asi za deset minut se Kožich ukázal. Doupina si ho zavolala a slušně nasraným hlasem mu řekla: „Kožo, mám pověření od skupiny, že Tě mám zmrdat!“. Koža se na ní nechápavě zadíval a Doupina pokračovala „Tímto Tě mrdám!“. Jsme se málem v autech umlátili smíchy. Jenže na Kožovi to pražádný dojem nezanechalo, vůbec mu nedošlo, že by se měl pustit do sklizení stanu. Místo toho Doupině s klidem oznámil, že na to nemá čas, že se ještě musí s kýmisi rozloučit a odešel. To už to Peetršák nevydržel, nastartoval a odjel. Hned na to jej následoval Paťák. Koža se vrátil zpět asi tak za deset minut a pustil se konečně do balení stanu. Donny tam byl chvíli s námi, ale pak taky odjeli. Jako poslední jsme odjížděli my. Asi tak na první benzínce jsme je dohnali a jeli jsme tedy do Brna společně.

Když jsme jeli po té dlouhé rovince kolem Dukovan, zkusil jsem co Doupinino autíčko umí. Trošku jsem na to šlápl, motor se vytočil a autíčko se rozjelo a lehce jsme překročili stopadesátku. Doupina mne chtěla trošku zbrzdit a tak mne upozornila, že na ten tachometr vidí. I zezadu. Já jsem samozřejmě tvrdil, že na něj nevidím a tedy ani nevím kolik tam je. Neptáček mne podpořil úplně nádherně: „Sedmdesát, můžeš jet.“. Tak jsem se dál již nevzrušoval. A tak jsme se nakonec dostali i do Brna.

Bylo to asi koncem srpna, kdy rozkol ve skupině dosáhl takové míry, že odešla Jarka. Netrvalo to dlouho a hned ji začaly následovat ostatní. A tak nám tam na dlouhou dobu zbyla akorát Doupina.

Někdy tou dobou, naše řady podstatně rozšířil Charlie, kterého jsme již znali od Jackova. Přivedl ho mezi nás vlastně Neptun, neboť to byl jeho kamarád. Netrvalo dlouho a Charlie přivedl mezi nás i svého syna Honzu, kterému nikdo neřekne jinak než Mladej Charlie.

Tatenice 2001

A tak skončily prázdniny a začal nový akademický rok. Hnedka druhý víkend v září se jelo do Tatenic na šermířský den, který se konal v sobotu 15. září 2001. Sice jeden den, ale my jsme si to protáhli hnedka na celý víkend, takže jsme tam byli od pátku až do neděle. Já jsem tam bohužel nebyl, protože na mně skupina poněkud zapomněla, takže nemohu podat žádné informace, ale co jsem viděl na videu, tak dost dobrý. Více se o tom rozepsal Donny.

Pátek 14. září 2001

Přijeli jsme a chlastali jsme.

Sobota 15. září 2001

Vystupovali jsme. Byl tam velmi dobrej moderátor. Hrál se i fotbal v brnění.

Neděle 16. září 2001

A museli jsme i domů.

Představoval jsem si, že se Donny nějak více rozepíše o této akci, ale i tak mu děkuji za snahu.

A tak...

A tak přicházeli dál lidé mezi Lucia,
Někteří ze zvědavosti,
Jiní z Lásky.

A tak postupně předvádění byli před Kožu další
A on vida, že v jejich srdcích přímost jest,
Je k sobě přijímal.

A tak přišel jinoch Honza, anž se zove Mladec Charlie,
Syn jezdce Charlieho,
I on jest v Luciu podnes.

On pak přivedl svého sestřence Rudu,
Který, jako kdysi dávno Mara,
Mezi Sedmi též dlouho nepobyl.

A tak lidé přicházeli i odcházeli,
Jen málokterý zůstal déle.

I byla předvedena před Kožu dívka,
V jejímž srdci přímost byla,
A louha Světlo se Sedmi bránit.
Ona bez muže byla, přišla.

A když Zlý Duch vida,
Že ona schopná jest,
I vstoupil do duší bohatýrů,
A oni strach dostali,
Že Jiřka lepší bude.

Ale Dobro silnější bylo
A bohatýři Lucia si ji zamilovali,
I přijali ji mezi sebe.

A tak Jiřka k bohatýřům Lucia
Těž se řadí.

I zůstává v Luciu podnes.

Šumperk 2001

No a přišel říjen a od Neptuna jsme dostali pozvání na turnaj v Šumperku.

Sobota 13. října

Na Šumperk, ač se tam mnozí těšili, nás jelo nemnoho. Hodně tomu napomohl tou dobou rozkol ve skupině, který započal na České Třebové a vyvrcholil odchodem Jarky ze skupiny chvíli po Jackově. Další důvod byl ten, že většina skupiny byla nějakou dobu předtím na šermířském dni v Tátenicích a nyní se jim již nedostávalo peněz. *Tím mě taky pěkně namíchli, především Donny, kterej úplně zapomněl, že jsem tam chtěl jet také a to mezi prvníma, kdy ještě většina skupiny tam odmítala jet!*

A tak nás jelo čtvero lidí v jednom a to Worlově autě. Odjížděli jsme něco kolem sedmé ráno, od Kožova baráku, směrem na Olomouc. Vzali jsme to hezky po dálnici, a přestože byla mlha, Worlíka to vůbec neodradilo, a švihal si to stále tak osmdesátkou, možná i devadesátkou, takže tak do půl hodiny jsme byli v Olomouci. Tam jsme zabočili na sever, směrem na Šumperk, kam jsme také měli namířeno. Tam jsme se taky po nějaké době dostali. Uvítali jsme se s Neptunem a ani jsme se nemuseli moc převlíkat, neboť již z Brna jsme vyjížděli kostýmovaní.

A tak jsme se přivítali s dalšími, co jsme se znali a zařadili se do již houfujícího se průvodu. Prošli jsme celým městem, pod vedením Nept'áka a Lexy, hlavně Lexových vtipných připomínek, až jsme dorazili na místo, kde se měl odehrávat samotný turnaj. Bylo to hnedka vedle parkoviště, kde jsme nechali auto. Z Lexových vtipných poznámek nezapomenu jednu. Přicházeli jsme k placu, v tom se Lexa otočil, a na lidi stojící kolem a koukajících se vlastně co se děje, zvolal: „To je ta zvláštní jednotka, kterou vysílá Česká Republika do Afghánistánu!“. Myslím, že to pobavilo nejen mně.

Když jsme dorazili na místo, kde jsme měli vystupovat, diváci nás tam již dychtivě očekávali. Také muži zákona se přišli na nás podívat. Nebo spíše bdít nad pořádkem, aby tam někdo nedělal bordel. Vyrovnali jsme se ze třech stran po obvodu kolbiště, na čtvrté čelní straně byly usazeny celebrity. Královská rodinka, společně s heroldem. Dnes si již nevzpomenu, kdo jej dělal, ale tuším, že to byl samotný Neptun. Lexa tam byl od toho, aby komentoval samotný turnaj, což to komentování musím pochválit. Sešli jsme se tedy tam, ve městě Šumperku, bychom turnajem vzdali hold a slávu králově dcerce, která slavila své narozeniny. Princeznu dělala Nept'áková malá Zuzka. *Nechtěl bych do toho rejpat, ale protože Neptun dělal pouze herolda, kde se zapoměla královna, a s kým, tak před osmi lety...?*

A pak Lexa vyhlašoval jména rytířů, co se spolu utkají na počest princezny Zuzky. Od nás ze skupiny jsme měli jenom dva souboje, ale myslím si, že to není špatné, když jste jenom tři. No a tak jsem se poprvé utkal Já s Kožíškem. Byla to docela ostuda, protože po prvních pár tahách jsem udělal chybu a kryl jsem si něco jiného, než jsem si krýt měl. Takže hlavu jsem si nechal odkrytou a jediné štěstí že to Kožich stáhnul, takže jsem dostal jenom do ramene. Tak jsem pokojně šel do kolen a dělal jsem mrtvého. To mě trošku samotného překvapilo, že na vystoupení improvizuje i někdo jiný, než Koža. Na svou obranu bych ale chtěl říci, že na nacvičení toho souboje jsme měli s Kožíškem asi jen dva tréninky. Po nás pak zase kdosi vystupoval a pak vystoupil Koža s Worlíkem. Musím říci, že to měli fakt dobrý a i z ostatních skupin dostali pochvalu. Bojovali s klackem i s meči. Když se odbouchal turnaj, přišla na řadu hromadka. Musím říci, že tam jsem si moc nezašermoval, protože hnedka v počátku mě Worlík rozetnul trpaslíkem na dvě půlky. Naštěstí, ho taky kdosi poté sejmul.

Když jsme se poté všichni oživilí a poděkovali se divákům, začali jsme si balit věci a pomalu jsme se všichni připravovali na cestu na Sovinec. V tu chvíli jen málokdo z nás věděl, kde přesně ten Sovinec leží. Pro většinu z nás, co dojeli buď autobusem, anebo vlakem,

nebo prostě pro ty, co se tam nemohli dopravit po vlastní ose, byl nachystán autobus. A tak to netrvalo ani dvacet minut, co jsme byli všichni nachystáni, a mohli jsme vyrazit směrem na Sovinec. Tam jsme také po čtyřiceti minutách jízdy jakýmiisi zapadlými lesy dorazili.

Musím říci, že tam bylo opravdu velice krásně. Kam jste jen pohlédli, neviděli jste nic víc než jen hory a lesy. A to dokonce, i když jste vystoupali na věž hradu Sovince, ale to jsme prozatím nevěděli. A tak jsme zaparkovali auta, ostatní vystoupili z autobusu, a šli jsme se ubytovat do podkroví jednoho domku na hradě. Nás padesát šermířů se tam pohodlně vešlo. I když jsme tedy o sebe chvílemi zakopávali. Dole pod schodištěm byla taková menší místnůstka, kde jsme se většinou motali a večer jsme tam i popíjeli. Říkali jsme ji „kuchyňka“.

No a tak jsme se ubytovali a šli jsme si prohlídnout hrad. S tím ubytováním to nebylo zas tak žhavé, jak píše, protože Worlovci měli v plánu přespat v autě a o Kožovi se nikde na bitvách nedá mluvit, že by se nějak ubytovával.

Hrad byl rozdělen na několik nádvoří. Dole hnedka za bránou byla jedna hospoda a nějaké sezení venku. Na druhé straně byla hnedka další brána, která ústila do dalšího nádvoří, které bylo takové malé, a podél cesty byly trávníky. Tam se rozdával oběd a večere. Za tímto nádvořím bylo hnedka další, větší, kde se cesta dělila rovně, kolem hospody nahoru a směrem na nejhornější hlavní nádvoří, a doleva, kolem naší noclehárny, obloukem doprava na hlavní nádvoří z druhé strany než první cesta. Uprostřed tohoto nádvoří byly nějaké historické krámký a také ohrada s domácími zvířaty. Pár ovcí, jedna koza a vůl. A na nejhořejším hlavním nádvoří, které bylo samozřejmě největší ze všech, byly různé atrakce a mezi nimi i náš šermířský turnaj, který vypukl někdy brzy odpoledne, po té co jsme se ubytovali a trochu najedli.

Turnaj byl naprosto stejný jako dopoledne v Šumperku a dokonce se mi podařilo trochu spravit renomé po tom debaklu, co jsem ráno předvedl. Ale také to nebylo zas tak jednoduché, protože zem nádvoří byla pokryta šterkem, takže to trošičku klouzalo. Většina vystupujících měla mírné problémy s tím, aby si od soupeře udržela potřebný distanc. Ale i tak jsme to zvládli. Po turnaji byla tradičně hromadka. Tam jsem si také moc nezašermoval, protože již v začátku jsem narazil na Worlíka, který mi usekl ruku, ale naštěstí jsem jej současně rozetnul trpaslíkem na dvě půlky. Vzhledem k tomu, že jsem již nadále neviděl svou existenci v této hromadce moc růžově, padl jsem na zem, kde jsem nakonec i vykvrácel. Jak si vedl Koža, to nevím, ale věřím, že statečně.

Po hromadce, jsme měli nějaký čas na odpočinek, víceméně nás již nic nečekalo, kromě večerního chlastání, ale kdo chtěl, mohl se zapsat do turnaje, kde nebyly domluveny souboje. Hlavní cena byla opravdu lákavá, ale moc jsme nevěřili tomu, co se o ní povídalo.

A tak jsme s Kožichem seděli opření u stěny a odpočívali jsme, když za námi došel Lexa a ptal se, zda někdo z nás nechce vystupovat v turnaji, Koža moc zájem tedy neměl, ale v tu chvíli mi hlavou bleskl nápad, jak si z Kožicha trochu vystřelit a jak se mu také pomstít za Donnyho, kterého Koža na České Třebové také přihlásil do turnaje, přes hojně Donnyho protesty. A tak, když se mne Lexa ptal, zda mám zájem, jasně jsem mu odpověděl: „Jo, Já bych šel.“. Vzhledem k tomu, že mě Lexa neznal jménem, tak se zeptal: „Dobře a koho mám napsat?“. Na to jsem úplně s ledovým klidem odpověděl: „Piš si, Koža.“. V tu chvíli vedle mně sedící Koža dostal zlost a ozval se, že se mu to nelíbí. Ale naštěstí kožovy protesty toho moc nezmohly a Lexa si neuvědomil, že zapsal někoho jiného, než měl. A tak jsem tedy Kožu vyslal do turnaje, aby také nějaké trofeje dovezl domů.

Uběhla asi tak hodinka, kterou někteří strávili v hospůdce na pivu a někteří, jako třeba Já, konzumací výborných klobásek, které prodávali na hlavním nádvoří, a již jsme se opět všichni sešli k opětovnému se předvedení, na hlavním nádvoří, před diváky. Probíhal jenom turnaj s tzv. nedomluvenými souboji, ale i tak to bylo velice zajímavé. Náš veliký favorit Koža se moc daleko nedostal, *sudí stejně určitě stáli proti němu*, a nakonec zvítězil jeden šermíř ze

Slovenska. Druhý den jsme zjistili, že celá ta slovenská SHŠ, veškeré své souboje improvizuje a že téměř nic nemají nacvičeno, ale i tak jejich souboje byly opravdu nádherné. Po té co byl objeven ten nejlepší šermíř mezi námi, bylo rozdělení cen. Pokud si teď dobře vzpomínám, byla to cena jen pro první místo a tou byla láhev koňaku z roku 1913.

Ohledně té láhve, byla to jen součást většího počtu láhví, co se v nedávné době podařilo objevit pár jedincům ve sklepení hradu Sovinec. Jednalo se o koňak, co na Sovinec poslala francouzská vláda, za první světové války, na Sovinci vězněným zajatým francouzským důstojníkům.

A po turnaji jsme se všichni šli navečeřet, na druhé nádvoří. Tam již na trávě ležel zmožen Stoupa z Olomouce, tak jsme pokecali a šli jsme všichni chlastat. Také bylo co, za vystoupení jsme měli slíbeny dvě nebo tři bečky piva. Myslím, že pro padesát šermířů nepředstavovaly žádnou větší překážku. A tak se popíjelo. Někteří v místnůstce pod schody, Koža, Havran, Mája, ..., někteří v hospodě o pár metů vedle a někteří, jako třeba Já, pendlovali mezi tím vším. Také se nebylo čemu divit, že kuchyňka pod schody byla tak oblíbená, když tam stála bečka. A tak jsem v průběhu večera a noci pokecal asi s kdekým. Také jsem ten večer dostal své nové jméno, které mám podnes. A co je zajímavějšího, vymyslel mě jej Koža, sice přežbleptem, ale ujal se.

To dobou jsem se již smířil se jménem, co mi vymyslel Paťa a zvykl jsem si, že mě lidé oslovují Olivere, ale jak už to bývá, člověk nikdy nerozhoduje o tom, jak jej budou lidé nazývat. A na druhou stranu, nové jméno mi nepřipadlo zas tak špatné.

Totíž jak jsem si pořád chodil čepovat pivo do kuchyňky, kde seděl Koža a spol. vždy jsem se s nimi samozřejmě tak na čtvrt hodiny zapovídal. A když mě již viděli přicházet, hned mne samozřejmě zdravili. A nejhlučněji ze všech Koža. A jak to tak bývá, když je člověk podnapilý, začne se mu motat jazyk a často není schopen některé věci vyslovit. Natož pak náš Koža, ale on se narozdíl od jiných, se stoupající hladinou alkoholu v krvi, rozpovídává. Jazyk se mu sice motá, ale každopádně mluví rychleji, než normálně.

Takže když jsem přišel opět do kuchyně, Koža se postavil a chtěl na mne zahulákat: „Olivere, Ty kalíš!“, ale nějak se mu to zmotalo a dostal ze sebe: „Kalife, Ty olíš!“. Takhle se mu to zmotalo během večera ještě párkrát, pak se mu zalíbilo, jak mne nazývá a ještě ten večer mne tak začal oslovovat. Netrvalo to dlouho a začala mě tak oslovovat celá skupina.

Po té co se dopily dvě bečky, šla se hledat třetí, ale nebyla vůbec k nalezení. A tak jsme se stáhli všichni do hospůdky, kde jsme popíjeli až do doby, než nás obsluha vyhodila. Tak jsme šli spát.

Já jediný z našich jsem se vyspal v podkroví, kde byl oficiální nocleh, Worlovci přespali v autě a Koža vytuhl v kuchyňce na peci s Vilibaldem.

Neděle 14. října

Ráno jsem se vzbudil až něco kolem poledne. Rychle jsem se oblékl, sbalil si věci do batohu a šel jsem se podívat, co se nového děje. Všichni už byli vzhůru a tak jsem se najedl a šel jsem hledat Kožicha a Worlíka. Samozřejmě seděli v hospodě na prvním nádvoří a tak jsem k nim přisedl a dal si vyprošťováka.

Ráno se toho moc nedělo, většinou se všichni nějak tak probírali a seděli v hospodě. Ale všechno vypuklo po obědě. Turnaj, pak hromadka a nakonec opět turnaj s nedomluvenými souboji.

Všechno by proběhlo hladce, nebýt toho, že někteří z nás byli po předešlé noci trochu unavení. Začalo to mým soubojem s Kožíškem, kde Koža začal trochu improvizovat a trochu to přehnal. Ležel jsem vlastně již na zemi a Koža měl do mně už jenom kopat, ale v tu chvíli vzal meč a začal mě s ním mlátit po zádech. To by ještě bylo dobrý, kdyby jej neotočil na tzv. „krumpáčstyl“, kdy jej uchopil za čepel a dvakrát mě s ním přetáhl přes záda. Naneštěstí, při prvním úderu mne vzal záštitou do brňavky. Myslel jsem, že se bolestí poseru. Naštěstí herold

Lexa ukončil souboj včas, než mě stihl Koža nějak trvale zmrzačit, a Koža mi pomohl odejít z kolbiště. Naštěstí měla Sonča u sebe brufen, tak jsem do sebe hodil 400mg a za čtvrt hodiny bylo po bolesti. I ta černá mlha kolem očí zmizela, jediný co mi vadilo, bylo, že jsem levou ruku naprosto necítil a navíc jsem s ní nemohl vůbec pohnout. I tak mne to neodradilo, abych nešel do hromadky. Stejně mi Worlík slíbil rychlou smrt a hlavně, abych se prý moc nebránil, abych nedošel k ještě většímu úrazu. Udělal jsem tedy, co chtěl. Další nehoda co se tam stala, byla, když nějaké šermující dvojici vyletěla z ruky dýka a poranila jednu divačku na hlavě. Naštěstí nešlo o nic vážného, asi tak jako moje ruka. I když to tedy vypadalo mnohem drastičtěji.

Pak byl ještě turnaj s nedomluvenými souboji, kde opět zvítězil ten samý člověk. A protože si již jednu láhev koňaku domů odvážel, nechal ji tedy na Sovinci, všem šermířům, na ochutnání. A tak jsem poprvé ve svém životě ochutnal pravý francouzský koňak, který byl ještě starší, než moji prarodičové. Bylo to strašně dobré a připadalo mi to, že piji med. Ani alkohol z toho nebyl cítit, ale přestože jsem měl jenom dva hlty, za chvíli jsem ten alkohol pocítil. Ne nijak drasticky, ale pocítil.

Už jsme chtěli jet domů, ale protože jsme na hradě byli již druhý den a pořádně jsme, většina z nás, nic neviděli, rozhodli jsme se, že si to nahradíme. A tak jsme prošli hrad, tam kde jsme ještě zatím nebyli a vystoupali jsme i na Sovineckou věž. Naivně jsem doufal, že z ní uvidím něco více, než jen lesy, ale zklamal jsem se. Samé lesy... Ale nádhera!

A poté jsme se již všichni připravovali na odjezd. Také již bylo docela pozdě odpoledne. Jediný problém, byl, opět netradičně, dostat do auta Kožicha. Ale oproti jiným akcím to šlo poměrně snadno. A tak nám rozlučka netrvala ani hodinku a již jsme vyrazili ze Sovince směrem na Brno.

Po cestě nás stihla ještě pobavit Soňa. Bylo to kousek za Olomoucí, když chtěla po Petrovi, aby někde na benzínce zastavil. Já s Kožichem jsme samozřejmě chtěli po ní, aby nám řekla proč. Nejprve otevřela pusu, ale sklapla naprázdno. Pak jenom řekla: „Chtěla jsem to říct, ale vy jste sprostřáci a bůhví co byste k tomu neřekli.“ Já s Kožou jsme se hnedka automaticky začali bránit, že to není pravda, ale stejně nám víc neřekla. A tak jsme aspoň zatím vylezli z auta a dali jsme si cigárko. Soňa byla za pět minut zpátky. Sedli jsme do auta a Já s Kožou jsme začali znovu vyzvídat. A tak se Soňa neudržela a tak nám to řekla: „Já jsem hladila kozu a pak mi z toho hrozně smrděla ruka...“. To jsme se již s Kožou neudrželi, smáli jsme se a bavili jsme se na Sončin účet. Samozřejmě jsme věděli, že se jednalo o kozu, která byla na Sovinci v ohradě na třetím nádvoří, ale proč si kazit legraci z dvojsmyslnosti této věty. Soňa to jen lakonicky komentovala: „Já jsem to říkala, že jste sprostřáci.“

Domu jsme se dostali až za tmy, někdy tak kolem osmé hodiny, protože jsme uvázli v koloně aut na dálnici, kousek od Rousínova.

No a pak plynuly měsíce dál směrem ke konci roku. Moc se toho nedělo, většinou jsme se snažili nacvičit jednu Neptunovou hru, udělat si meče a vůbec nějak přežít. Neptun nás učil nové kousky a figle a tuším, že jsme měli i jedno vystoupení pro divadlo.

Na konci roku jsme měli tradičně schůzi na Baru na Slatince, kde jsme opět zhodnotili uplynulý rok. Tuším, že jsem tentokrát nedopadl tak špatně, jako předchozí rok.

Rok 2002

Tento rok byl poznamenán většinou úpadkem skupiny, i když tam tedy byly světlé chvílky, ale spíše výjimečně. I to, že jsme již měli o jednoho člena, Jarku, méně a také i Peetrsovci se na tréninkách ukazovali velice sporadicky. Paťa také velice nejevil zájem o věci skupiny a dívčí sekci jsme měli neaktivní a dovoluji si ji nazvat i mrtvou. Ale i když to vypadalo bledě, koncem roku, myslím tím po prázdninách, došlo náhle k oživení. I Paťa začal mezi nás častěji chodit a byla to právě jeho aktivita, dopisování si s ministerstvem, že jsme nyní oficiálně zaregistrovaní.

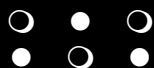
A tak náš úpadek se projevil především v účastech na akcích, kterých jsme tento rok právě moc nenavštívili. Když to shrnu, jeden ples, jedno vystoupení pro divadlo a tři bitvy,... Asi bychom se nad sebou měli vážně zamyslet.

Ples ve Vyškově 2002

A tak se přiblížila sobota, 16. února, kdy byl ples ve Vyškově. Přestože jsem tam chtěl jet, sešlo z toho, neboť tou dobou jsem měl opravdu hodně práce do školy. A tak zprávu z této akce byl nucen sepsat Donny. Podle toho co tam vepsal, zdá se mi, že byl s touto akcí velice spokojený.

Na tuto akci, která byla pořádána na Vojenské vysoké škole ve Vyškově, jsem vezl Kožu a Doupinu. V druhém autě jel Worlík, Soňa a vezli ještě Soninu spolupracovnici Jitku. Jája zůstala u Ded'u, protože ji její sestra Monika česala. Ti za námi posléze přijeli. Přijeli třetím autem v sestavě Paťa, Ded'u a Jája. Po cestě jsem ještě volal Neptunovi kde je, a když jsem zjistil, že už ve Vyškově, tak jsme se domluvili a po cestě jsem jej naložil ještě s nějakou holkou. Po menším bloudění jsme dojeli na místo. Zaparkovali jsme auta a šli jsme se ubytovat do tělocvičny. Rozbili jsme ležení a odebrali jsme se plesat. Po příchodu jsme dali věci do šatny a nahlásili jsme se u vstupu. Zjistili jsme, že je problém s místem, i když jsme měli nahlášeno potřebný počet míst. Měli jsme slíbenou galerii. Holt jsme vyfasovali poloviční počet míst u vchodu, takže třetí skupina po příjezdu, hlavně však Jája, byli naštvaní. Na tomto plese převládalo období třicetileté války. Po příchodu jsme se viděli s Havranem a Mílou oblečených v období rokoka. Dost jim to sedlo. Dále tam byli Vlasta s Danem. Ta soutěžila v lodičkách, kde vyhrála. Byli tam také Karlobráši a plno dalších známých. Ve dvanáct propukla tombola, na které jsme jako obvykle nic nevyhráli. Po skončení tomboly se ještě chvíli tančilo, pak se zavřel sál, my jsme se přestěhovali k výčepu a tam jsme pařili do brzkých ranních hodin. V průběhu se Neptunovi ztratil opasek s peněženkou. Oboje se po delší době hledání našlo. Potom jsme se zmožení alkoholem zvedli a šli jsme se zabydlet do tělocvičny. Šli jsme všichni kromě Paři a Ded'u, kteří jeli domů. Ráno po probuzení, a nebylo nám moc fajn, protože nás budili v 8.00, jsme se sbalili a odjeli domů, kde jsme zbytek noci dospali.

Čarodějnice 2002

A tak uběhly ani ne dva měsíce a přiblížilo se osudné datum 30. dubna, naše druhé Čarodějnice, pořádané pro Slatinu. Byla to vcelku úspěšná akce, za vydatné podpory Rytířů země Moravské. Šířeji se o této akci rozepsal opět Donny.

Na tuto akci probíhaly velké přípravy. Koža s Worlíkem tam již od rána připravovali celou akci, ačkoli toto mělo pod palcem divadlo. Bylo by jim to ani nevadilo, kdyby to celé nechystali celkem sami. Okolo 16. hodiny se dostavil zbytek skupiny a začalo se svorně s úklidem placu. Ten byl plný střeptů. Dalo to práci asi na hodinu a půl. K půl šesté se dostavili Worlobráši tedy Rytíři země Moravské a začalo domlouvání ohledně vystoupení. Měli tam také buben, a tak celá akce dostala historičtější ráz. Vystoupení probíhalo vedle Tria na place ohraničeném vlnitým plechem.

V 19 hodin to vypuklo. Složili jsme jej z minulých vystoupení. Souboje jsem tam měl s Kalifem, Pařou a Kožou, Koža s Worlíkem a Kalifem a Doušina se mnou a s Kalifem. Při jednom souboji se Kalifovi zula onuce z boty, ale Pařa duchapřítomně mu pomohl. Poté vystoupili Rytíři země Moravské. Jejich vystoupení bylo dobré, ale byl tam akorát jeden člověk, který byl v šermu zběhlejší. Ostatní se tvářili jako nováčci. Z jejich vystoupení si pamatují, že nebylo takové rychlé a brutální jako naše ale dopadlo dobře. Divákům se líbilo. Mladej Charlie tam celou dobu dobře dělal pořadatele. Po skončení vystoupení jsme poděkovali a rozloučili jsme se s diváky i s Rytíři země Moravské. Ti místo aby zůstali a bavili se s námi, tak posedali do aut a jeli domů. Okolo půl osmé se dostavila Jája, která celé vystoupení propásla, protože musela nutně něco vyřídit ve městě.

Poté byla zapálena hranice a začalo se s upalováním čarodějnic. Celou dobu hranici hlídal někdo od nás, protože hasiči, kteří tam byli, řekli, že s ohněm nic společného nemají. A tak zábava ubíhala za postupného hlídání hranice. Objevilo se tam plno známých. Byl tam také Bídák s Evou a malým drakem Dominikem, ti ale ihned po vystoupení odjeli. Byla tam také Sisa se Sisákem, ale přijeli až po vystoupení. Ti měli chvíli před porodem a tak tam pili akorát límo. Na chvíli se tam také ukázali Jura, Magda a Mara. Poslední dva jmenovaní se docela slušně zmazali. No kdo ne. Zábava pokračovala do pozdních nočních hodin.

Okolo jedenácté se začalo s úklidem a zase celý Lucius uklízel celý plac, lavičky, podium. Pomohl nám akorát nějaký hasič. Utahaní z alkoholu a úklidu šli všichni domů usnout spravedlivým a klidným spánkem. Příští rok se toto nemůže opakovat.

Kartouzka 2002

Neuběhly ani 4 týdny a přiblížil se všemi napjatě očekávaný víkend, kdy jsme měli navštívit bitvu na Kartouzce. Mnoho lidí mělo tou dobou opět něco důležitějšího na práci a tak když přišel pátek 24. května, do Olomouce odjížděli jenom Kožichovci. Jeli dříve, než bylo nutné, protože byli ještě přizváni na Hraběňčinu svatbu s Bububu Romčákem. Druhý den za nimi pak dojeli i Peetrsovci. Ale o tom více se rozepsala Doupina.

Pátek 24. května

Odjezd byl v pátek 24. května 2002 večer. My s Kožou jsme odjížděli nezávisle na ostatních, protože nás čekala velká událost. Svatba jeho sestry Zdeny a Romana z Kladna. Oba jsme byli zvědaví, jak bude všechno probíhat. Měli jet s námi ještě Donnyovci. Ti byli také pozváni, ale protože malej Mírek byl v nemocnici, tak museli svoji účast na svatbě odříct.

Když jsme přijeli do Olomouce, zaznamenali jsme u Zifčáků velký chaos. Málem jsme si v obýváku neměli ani kam sednout, kolik tam bylo lidí. Nebyl ani čas se s nimi seznamovat. Něco se pojedlo, něco vypilo a šlo se docela brzo spát, abychom byli odpočatí na další den.

Sobota 25. května

Osudnou sobotu se ráno vstávalo již o půl šesté, i když svatba měla začít až v 10 hodin. Žehlilo se oblečení, natáčely se vlasy, chystala se snídaně. Byli jsme s Romanem vysláni do obchodu, protože se zjistilo, že si ženské osazenstvo zapomnělo koupit silonky, což byl poněkud důležitý nedostatek. Roman nakopl svého zeleného „FAVORITKA“ (teď mě tak napadlo, že je to docela dobrý, protože Roman se jmenuje Zelený) a jeli jsme do Kauflandu. Roman na mě čekal v autě, zatímco já se vydala hledat mezi regály ten pravej. Bingo – Heureka, objevila jsem, zaplatila jsem a jeli jsme za těmi nedočkavci zpátky. Pak už se všichni dooblíkli, naskákali do aut a jelo se na obřad.

Obřad se konal v Dolanech u Olomouce na místní radnici. Když jsme přijeli, čekala tam už spousta kostýmovaných šermířů, kteří se těšili na ženicha a na nevěstu. Provedlo se ještě pár organizačních věcí a svatební obřad mohl začít...

Všichni svatebčané vešli do obřadní síně a za chvíli už jsme měli možnost se zaposlouchat do projevu oddávajícího. Bylo to docela vtipné, protože se několikrát celkem slušně přebreptl. A jak myslíte, že to skončilo? To byste fakt nečekali. Řekli si „ANO“. Potom se všichni přesunuli ven, kde se střílely čestné salvy, a probíhalo focení. Po skončení se šlo papat.

Jako předkrm byl podáván Tatarský biftek, následovala tradiční polévka s játrovými knedlíčky a potom byl na řadě masový závitek s hranolkama a tatarkou. Jinak se stoly prohýbaly pod množstvím cukroví a vína. O průběh hostiny se starali Atila a Zlatka ze Sarrasu. Atila je totiž vyučený kuchař, takže se musel snažit. Někteří odjeli domů, ale ostatní se začali pomalu přesouvat k bojišti na Kartouzce, kde se měla konat bitva.

Pod Kartouzku jsme se setkali se zbytkem naší skupiny. Přijeli akorát Pítrš a Giovanni. Ještě jsme si dali v hospodě pivko a už se šlo nahoru na Kartouzku. Museli jsme si s holkama zajistit dobrý místa, odkud by bylo dobře vidět a dalo se i fotit. Lidí už tam bylo požehnaně, takže to nebyla žádná sranda, ale podařilo se.

Co byla na začátku naprostá paráda? Muzika, kterou tam hráli. Byla jsem úplně nadšená, protože se z repráku ozývaly takový kapely, jako je například Black Sabbath a Ozzy Osbourne sólo. Bylo to naprosto super!

Bitva začala. Kluci se mlátili fakt statečně a bylo co fotit. Někteří, totiž ti co si chtěli odpočinout, se nechali zabít, ostatní zatím bojovali jako lvi, potom se mrtví nenápadně zvedli a jelo se nanovo. Byla to dost dobrá podívaná, u které zážitek umocňovala rockovo-metalová

muzika. Myslím, že i ta vlívala klukům novou krev do žil. Před koncem bitvy obránci unesli nevěstu a ženich se k ní probíjel. Dalo to určitě pěknou fušku, ale zvládl to a čestně si ji zasloužil. Ale všechno musí jednou skončit, tak skončila i bitva. Diváci byli nadšeni, kluci zpocení a unavení, ale myslím, že všem bylo dost dobře. Jedinou vadou na téhle bitvě byla konferenciérka ze Sarrasu, která při vyjmenovávání všech zúčastněných skupin, nedala klukům ani čas, aby si pořádně zařvali a ve finále dokonce zapoměla jmenovat i pořádající skupinu. To byl docela trapas, ale ustáli jsme to.

...a byl čas slavení, ...a byl čas chlastání. A na to se těšili všichni ze všeho nejvíc. A kdo říká, že ne, tak kecá. Pivo a víno teklo proudem. Všichni mezi sebou probírali zážitky z bitvy a setkávali se s kámošem z celé republiky.

...a byl večer, ...a byla noc. Čas jít spát. Někdo odjížděl domů a ostatní se ukládali ke spánku v tělocvičně. Šli jsme i my. Ale co se nestalo. Před vchodem do tělocvičny stáli kamarádi Ostraváci. Co myslíte, že tam dělali? To byste fakt nečekali. No chlastali. Hned nás začali zvát, ať se k nim připojíme. Měli jsme toho oba už dost, Koža ještě víc. Po jednom hltnu toho jejich dryáku se Kožovi udělalo víceméně nevolno a musel se jít projít. Čekám pět, deset i patnáct minut a Koža nikde. Začala jsem o něj mít strach a tak jsem jej šla hledat. První pokus se nesešel s úspěchem. Koža nebyl k nalezení, tak jsem ho šla po pár minutách hledat znovu. Řekla jsem si, že se ještě zkusím podívat zpátky směrem ke Kartouzce, jestli tam nešel a málem jsem padla do vývrtky. Koža ležel v trávě pod značkou „POZOR ZMĚNA POSYPU“ a spal jako mimino. Ostraváci, když jsem je požádala o pomoc, řvali smíchy a fotili se s Kožichem, jako s hvězdou z "HOLYVŮDU". Potom ale dokázali, že jsou fakt kámoši a pomohli mi ho dopravit do tělocvičny. Nacpat do spacáku jsem ho musela ale sama. Ale zvládla jsem to a mohla jsem jít zaslouženě spát.

Neděle 26. květen

Ráno byla neděle a byl čas loučení. Někdo odjel už časně ráno, ostatní balili a chystali se k odjezdu. Proběhlo pár polibků, podání rukou na rozloučenou a jeli jsme i my.

Všechno skončilo. To ale nevadí. Na další bitvě zachlastáme. Ne?

(dpm)

Pak plynuly dny dále směrem k prázdninám. Na tréninky nás opět chodila jen hrstka, někteří měli důležitější věci na práci, jako třeba ryby, a tak se Koža rozhodl, že přes prázdniny budou tréninky nepovinné. A tak, ti co měli zájem, tréninky navštěvovali dál, cca. 3,5 člověka (Koža, Donny, Já a Worlík), a ostatní se bavili po svém. Většinou jsme ale stejně všichni trávili pondělní a čtvrteční odpoledne na Gruntech.

Někdy tou dobu omarodil Neptun a přestal mezi nás chodit a odstěhoval se zpátky do Šumperka, ale našťástí nám tu po něm zbyl Charlie, který mezi nás přivedl svého syna Honzu, kterého nazýváme Mladým Charliem.

Během prázdnin, jsme také získali nového zájemce pro naši věc. Bylo to sice trochu obtížné, protože tou dobou se ozývaly hlasy, proč do skupiny brát další ženskou, když by neměla s kým cvičit. A většina rozumě uvažujících si uvědomila, že Naše **Amazons Section** je po smrti, ale Koža si prosadil svoje a tak Nás Jiřina vesele navštěvovala dál. Jestli to byl dobrý tah, troufám si tvrdit, že ano. A vzhledem k tomu, že neměla s kým cvičit, jako se ženskými, cvičí s mečem, jde jí to a baví ji to dodnes.

Skončily prázdniny a začaly oficiální tréninky. S tou docházkou některých lidí to nebylo zas tak žhavé, ale vypadalo to, že se to, možná, začíná schylovat k lepšímu.

A tak se přiblížil druhý víkend v měsíci září a vyrazili jsme, téměř celá skupina, na bitvu v Rousínově. Byla to první bitva pro našeho, tou dobou nejmladšího člena, Mladého Charlieho. A troufám si tvrdit, že se mu i líbila. Také to byla bitva, kam jelo nejvíce lidí od nás ze skupiny. A zde se také dva lidé vybavili meči, takže jejich počet ve skupině trochu vzrostl.

Rousínov 2002

Na tuto akci jsme se těšili po celé dva dlouhé roky, neboť pro některé z nás, kupříkladu pro mne, byl Rousínov vůbec první bitvou jejich šermířské kariéry. Tenkrát to byla první bitva po Kartouzce, která bývá v červnu, ale tentokrát byla bitva pro změnu až v září.

Pátek 6. září

Odjížděli jsme z Brna v pátek, a to po dvou skupinkách. V předvoji jsme byli zařazení já s Kožíškem a s Mladým Charliem. V druhé linii, se zpožděním asi dvou hodin, byli Houseři a Paťasovci.

S Kožichem a s Mladým jsme se sešli okolo devatenácté hodiny na konečné trolejbusů ve Slatině a autobus do Rusínova měl jet o chvíli později. Snad bychom do něj i nastoupili a odjeli, nebýt toho, že se jej Kožíšek jal zastavovat. Možná šoféra nepoděsil ani tak Kožichův zjev, jako to že byl oděn v káčku a jutový pytel, Kožíškova Gema, měl přehozený přes ramena. Takže to skončilo autobusákovým rychlým sešlápnutím plynového pedálu a nám nezbylo, než šlapat pěšky. Nutno uznat, že jsme nebyli až tak špatně na cestu vybaveni – cigaret bylo víc než dost, love jsme u sebe taky nějaký měli a zásobu vína, jež to si troufám tvrdit, by nám na Rohlenku určitě vystačila. Druhá věc byla ta, že jsem byl s Mílou domluven na určitou hodinu v Rousínově a zjistil jsem, že to včas nestihneme. *Jinak to mohlo být docela dobrý tažení.* A tak jsem Míle zavolal a ona nás asi kilák za Slatinou vyzvedla a hodila nás až do Rousínova, do bitevního tábora. Rozbili jsme stan, převlékli jsme se, já se rozloučil s Mílou a šlo se chlastat! *To bylo asi tak po deváté hodině.*

Tak po desáté dojela druhá polovina skupiny. Ti byli taky rychle hotovi se stavěním stanů a navíc všichni přijeli už v kostýmech, takže netrvalo dlouho a popíjeli s námi. Jarka ta pila na svou novou práci.

Ten večer jsme nejdřív popíjeli s Třebíčákama (Cipís, Jarča a Sam), a pak jsme se přesunuli blíž ke zdroji a bavili jsme se u bečky. Mladej šel spát docela brzo, Kožíšek se vyspal ve spacáku vedle bečky, a jak se vyspali ostatní, to si již vůbec nepamatují.

Sobota 7. září

Druhý den jsem se probudil, když slunko bylo už docela vysoko na obloze, bylo asi kolem osmé, a všichni byli už dávno vzhůru. Worlovci také již dojeli, *to by mne zajímalo, který cvok to Peťanovi svěřil,* a bydlení měli také již hotový. Takže jsem vstal a začal jsem shánět lidi ochotné jít se mnou do hospody na vyprošťováka, nutno uznat, že dobrovolníků bylo víc než dost. Po cestě jsme se ještě stavili do samošky na nanuka a nakonec jsme skončili v hospodě. Někteří si dali pivo, jiní kafe a většina z nás si tam dala nadmíru dobré utopence. Přitom, co jsme tam seděli, jel kolem Donny, vraceje se z Rousínovského nádraží s Neptřákem a s malou Zuzkou, tak se k nám přidali.

Když jsme se poté vraceli do tábora, zjistili jsme, že na bitevním poli jsou různé atrakce pro děcka a tak jsme si s Kožíškem a s Mladým Charliem zastříleli z kuše, ve vzduchu přesekli jablko a Já s Kožíškem se dobyli jak koně. V táboře zase probíhali jiné atrakce, jednotlivé lidi nabízeli své výrobky a tak jsme se Já s Worlíkem vybavili meči. Bitva byla naplánovaná tak na druhou hodinu, takže jsme měli docela spoustu času, který každý trávil po svém, někteří

jedli, jiní pili, jiní hodo... ne to je blbost. Pařasovci se sbalili a jeli domů, s tím, že se na bitvu vrátí. Samozřejmě, že to Pařas nestihl.

Takže ve dvě měla bitva vypuknout, samozřejmě vypukla s určitým zpožděním. Bitva měla mít docela pěkný scénář, ale vzhledem k tomu, že byla opět opravdu hojná účast diváků, skrouhlo se to na obyčejnou dobývačku. Bitva byla pokračováním akce před dvěma roky. Tentokrát měl rytíř Burian dostat na prdel. To se také ve výsledku také stalo. My, slavný Lucius, jsme stáli všichni na straně Rousínovských.

Vše to začalo přepadením a povražděním kupecké karavany. Jeden z kupců utekl a stěžoval si Rousínovským. Mezitím vůdce kupců byl odvezen na Burianovu tvrz, kde se jej snažil opilý kat popravít. Věšeli ho asi natřikrát. V tu chvíli jsme již vytáhli na Burianovu tvrz. Já s Donnym, jediní dva hadráci, nemaje ani chráněné hlavy, jsme byli vysláni jako průzkumníci a rychlá spojka, abychom odřízli šéfa kupců. Po té co jsme jej odřízli a odtáhli z dohledu Burianovy tvrze, abychom jej nechali ležet v brázdě, začal útok na tvrz. Byli jsme rozděleni do dvou útoků asi po desíti mužích a střídali jsme se, zatímco lukostřelci kryli náš postup. V prvním útoku byl začleněn Kožich s Worlíkem, v druhém pak Já s Donnym. První útok probíhal docela na pohodu, až na to, že Kožíšek zaútočil zákeřně z boku a jal se do strhávání hradeb. Přestože mu tam šel Worlík na pomoc, stejně dostali oba dva na prdel. Pak byl na řadě druhý útok. A tak se to tak párkrát prostřídalo, až se otevřela brána tvrze a utkali jsme se na otevřeném poli. Od nás ze skupiny jsme padli do jednoho.

Pak jsme se zvedli a každému šel opět na svou stranu, aby bitva mohla vypuknout znovu. Akorát já jsem dezertoval a přidal jsem se k lidem loupeživého rytíře Buriana. Také jsem za to zaplatil, neboť jak se otevřeli vrata tvrze a my vyšli na bojiště, už si každý brousil zuby z Lucia, že si se mnou o mé věrnosti mečem popovídá. Bohužel, či Bohudík, nikdo z nich na to pak už neměl dostatek času. Poté co jsem zabil jednoho z Rousínovských a hledal jsem pohledem zbytek naší skupiny, zjistil jsem, že všichni z Lucia, mimo mě samozřejmě, jsou mrtví. A tak mi to zřejmě přišlo líto a napadl jsem jednoho z Burianových lidí. Zrada se ovšem trestá rychle a nemilosrdně. Po dvou tazích jsem byl mrkev.

Po té co na bojišti nezůstal naživu jediný muž, přitáhli hyeny a pustili se do okrádání nás mrtvých. Když skončilo okrádání, všichni mávnutím kouzelného proutku ožili, nechali si poděkovat od diváků a s řevem se do nich pustili. Chudáci malé děti, ty tomu uvěřili, že jim chceme ublížit, a tak ani nestíhali prchat.

Po bitvě jsme se pozdravili se svými blízkými, co se na nás přijeli podívat, a i na pár snímků a šklebů do fotoaparátu zbylo. Dokonce i naši, tedy rodičové moji a Donnyho, se na nás s malýma Houserama přijeli podívat. Tak jsme se s nimi vyfotili a oni si na oplátku odvezli Nepřáka se Zuzkou pryč. No spíše je hodili na Rousínovské vlakové nádraží.

Tak jsme se tedy rozloučili se svými známými, svlékli si zbroj, a šlo se jíst a pít. I Pařa se k nám přidal, protože se v průběhu bitvy vrátil. Přijela i Doupina, kterou dovezl Patrik, a celé odpoledne otravovala s tím, že si musí s Kožichem postavit stan, který dovezla. Já jsem Kožichům nabízel svůj stan, že se vyspím u bráchy, neboť mi bylo úplně jasné, kdo všechno by ten jejich stan stavěl, asi jako loni na Jackově.

A tak jsme popíjeli a kecali asi až do šesti do večera, kdy se Pařasovci opět zvedli, aby odvezli domů Malého Patrika. Jarka se rozhodla, že pojedje s nimi, protože si doma nechala doutníky na oslavu své nové práce.

V průběhu toho co byli pryč, Mladej Charlie prošel bitevním křtem. Pokřtila jej jakási spřátelená skupina, tuším, že nejvíce prstů v tom měli právě Třebíčáci, samozřejmě se souhlasem dobrotivého Koži. Kdosi, tuším, že to byl právě Cipís, mu chtěl pomoci, ale po té, co se dozvěděl, že to mají kluci povoleno, přidal se taky. Chudák Mladej...

Asi kolem osmé vypuklo na bojišti před tvrzí ohňové představení. Kořeň, co hrál Buriana a další tři koňačky, jenž byli na koních, a ještě jedna malá holka, na psovi, zde bojovali o přízeň diváků. Bylo to docela pěkný, až na to, že chvílemi nebylo nic vidět a po většinu

představení také nebylo nic slyšet. V průběhu představení se navrátili i Pařasovci s Jarkou, která do Brna jela úplně zbytečně, protože teprve u baráku zjistila, že nemá klíče. Chvilí sledovali, co se na kolbišti odehrává a pak odjeli ještě s Donnym do hospody na utopence.

Poté co představení skončilo, a Pařasovci a Houseři se vrátili, seděli jsme u našich stanů. Doupina chtěje se pustit do stavby svého stanu, za naprosté tmy, zjistila, že nechala doma tyčky, takže moje nabídka se stala nutností.

A tak jsme kecali, popíjeli a jedli, až někomu začalo vadit, že tu jsme tak potmě. A tak jsme poslali rychlého posla, Kožicha, aby někde vyžebrol louč. Ani ne do deseti minut byl zpět i se světlem. S tou pochodní byl úplně ztělesněním našeho Jména Lucius, tedy Světlohoše. Se světlem uprostřed našeho kruhu, jsme se mohli opět nerušeně věnovat naším debatám. Asi něco kolem jedné jsme šli spát. Mladej Charlie šel opět spát jako první.

Neděle 8. září

Ráno mě vzbudil Koža asi kolem deváté ráno, že ať se nezlobím, ale že už s Pařasovci odjíždějí, a že nemají tedy čas sklidit můj stan, který jsem jim včera zapůjčil. *Myslím tím Kožichy*. V tu mne přepadla zlost, že Kožovci můžou mít tu drzost, si odjet a nechat vypůjčený stan ostatním, *tedy mně*, by jej sklidili. Taky jsem to Kožovi pěkně od plic řekl. A tak jsme začali balit můj stan ještě společně s Donnym, ale po té co Kožu Doupina uháněla, že už jedou, Donny Kožu odvolal. A tak z bitvy jako první odjeli Pařasovci, vezouce s sebou v autě ještě Kožichy a Mladého Charlieho. My jsme pak s klidem s Worlíkama sklidili stany, rozloučili jsme se s ostatními skupinami, zjistili, že Mladej Charlie ztrácí věci, a asi kolem dvanácté jsme se vydali na cestu domů, na cestu do Brna. Já s Donnym a s Jarkou jsme to vzali ještě přes Šumice, Houseři jeli pro děcka, a ještě přes Pozořice, kam jsem jel já za Milčou.

Tahle akce měla ještě menší dohru. Jelikož na bitvu se dojedou někdy podívat i novináři, nebylo tedy nic divné, že nějaký blíže nejmenovaný deník napsal o této akci zprávu, divnější bylo, že dotyčný novinář z Rovnosti našel něco, co se dalo fotit a že to něco byli bojující Koža s Cipísem, mrtvý Donny a nepřítelé vyhlížející Já.

Tou dobou jsem se trochu víc probral k dění ve skupině a pustil jsem se do práce na Kronice. Nikdo proti tomu nic neměl a tak jsem se toho za tichého souhlasu všech ujal.

A tak uběhl další měsíc, kdy lidé chodili na trénink většinou sporadicky, a přiblížila se Neptunem pořádaná bitva, nebo spíše turnaj, v Šumperku. Jelikož poslední Šumperk se nám se nám nadmíru líbil, tak jsme Neptunovi slíbili svou účast a v pátek 18. října jsme vyrazili. Protože se jelo bez bab, byla to vcelku dobrá pánská jízda. Zde se odehrála další důležitá věc, nejen pro Lucius, ale hlavně pro mně, a tou bylo mé pasování.

Šumperk 2002

Pátek 18. října

Den našeho odjezdu, stanovený na 18. říjen, na Neptákovu akci, na kterou jsme samozřejmě již dlouho a netrpělivě čekali, konečně nadešel a tak já společně s Kožichem a s Mladým Charliem jsme vyrazili Doupininým autem okolo devatenácté hodiny z Brna směrem na východ. Jenom jsme před cestou doplnili pohonné hmoty, koupili dálniční známku a mohlo se vyrazit. Docela jsme to švihali, ale na Donnyho, který jel asi hodinu před námi a dával nám informace co se děje, jsme neměli. Cesta nám trvala asi o dvacet minut déle.

Po příjezdu do Šumperka jsme měli trochu orientační problémy, ale našli jsme to docela rychle a ještě k tomu náhodou. Donny, jenž dojel do Šumperka před námi a ještě byl v Kauflandu na servise, tam již byl také a převlékal se do kostýmu. Jenom jsme se s Donnym pozdravili a převlékali se také, tedy kromě mně, neboť v kostýmu jsem již vyjížděl z Brna. Měli jsme docela na pilno, neboť průvod měl o půl deváté začít a již bylo něco po. Stejně potom co jsme se převlíkli, zamkli věci do auta a pozdravili se se známými, jsme tam ještě dvacet minut postávali, nevěda co bude dál. A pak se jenom rozdali louče, zapálily se, *konečně nám bylo chvilku teploučko*, a vyrazilo se starým městským centrem, směrem k radnici. Po asi desetiminutovém, velice namáhavém pochodu, jsme dorazili na prostranství před radnicí, kde nás uvítal sám pan starosta. Mladá od Brůči si tam zaplivala oheň, něco se odšermovalo, hlavně Sarras se činil, spustil se takový malý ohňostroj a šlo se zpět k autům. Tam jsme se nějak seskládali a vyrazili jsme v koloně aut do tělocvičny, kde jsme měli zajištěn nocleh, jídlo a pití. V čele kolony jel Donny s Neptákem v donnyho zášlahovém autě. *Až na to parkování před tělocvičnou to bylo docela dobrý.*

Jen co jsme se vybalili a přichystali si pelechy na spaní, a Já zjistil, že ten ševcovský mls, jež mi dala maminka, je v celým baťohu, šli jsme pít. Nepták tam pro nás měl přichystanou celou bečku! *Za ty piva jsme samozřejmě platili.* Já jsem si ještě stihl od jednoho člověka koupit krásnou kroužkovou kapuci a pak jsem s ostatními jen pil a pil...

Mladej Charlie vytuhl mezi prvníma a mi ostatní jsme pili dál. Většina šla spát tak okolo páté a já byl vytažen na prohlídku šumperských šantánů, takže jsem se vrátil až o sedmé hodině ráno, kdy již první ranní ptáčata vstávala. Samozřejmě jsem se zakecal a šel jsem tedy spát až o devíti ráno.

Sobota 19. října

Druhý den byl mezi prvníma probuzenými Donny. Přisedl si k němu Hern a vida jak je zničený mu nabídl k snídani rohlík se sýrem. Donny s díky přijal, Mladého Charlieho požádal o donesení kafe a napil se svého zvětralého piva. V tom šla okolo Vlasta, vrazila mu do ruky chleba se škvarkovou pomazánkou (velice dobrou) a řekla, že je to dobré po ránu pro opilce. Donny stihl akorát odvětit "Díky maminko." Mezi tím Mladej Charlie šel pro Charlieho (jeho tatku) na nádraží. Neptun mezitím došel, jestli bych s ním nezajel pro bečku. A tak jsme jeli. Po příjezdu jsem již našel Kožu probuzeného a seděl u výčepu s Charliem a dalšími mimózami. Akorát po Kalifovi nebylo vidu ani slechu.

Druhý den jsem vyspával až do poledne, vstal jsem až ve dvanáct hodin, neboť jsem z chodby slyšel rozčilený, *spíše nasraný*, Kožichův hlas opakující mé jméno. *Tady musím*

vysvětlit, že jsem nespál v tělocvičně, jako ostatní, ale našel jsem si soukromou cimříčku, vedle té, kde byla bečka, abych mohl nerušeně spát. Problém byl v tom, že jsem nikoho o tom neinformoval. Tak jsem tedy vstal a vylezl ven. Koža mne hned zdrbal, protože jsem měl ráno dovézt Charlieho a já jsem to prospal. Naštěstí ho dovezl Donny. Aspoň jsme s Kožichem přeparkovali auto a donesli zbytek věcí. Chystali jsme se totiž na průvod městem Šumperkem, který měl vyvrcholit turnajovkou na náměstí před radnicí. Najedli jsme se, oblíkli jsme se, někteří z nás si dali nutného vyprošťováka a vyrazili jsme. Venku byla pěkná kosa a navíc poprchávalo.

Bylo to kolem druhé hodiny, když náš kostýmovaný průvod, za zvuku bubnu, na který bušil Kožich, vyrazil od tělocvičny směrem do města k radnici. Tam jsme dorazili za necelou čtvrt hodinku. Koža bubnoval a řval jako pravý voják. *No spíše jak pravá guma. Možná mu v žilách koluje khaki krev.* Nakonec jsme došli až před radnici, kde již čekali, nejen ostatní šermíři, ale také diváci. Dokonce Oskar na chvíli vykoul z mraků, aby nás svými teplými paprsky zahřál.

Neptun, po té co přivítal diváky, nás vyzval ke složení zbraní na hromadu, ze které potom kdosi dával po zbrani buď vlevo, anebo vpravo. *Tím nás samozřejmě rozdělil na dvě skupiny a Neptunovi se splnil sen o rozhozených hokejkách.* Naše skupina se rozdělila opravdu zajímavě. Já s Kožichem a Donnym na jedné straně a na druhé straně stál proti nám, z naší skupiny, pouze Charlie. Mladý Charlie nebojoval, protože se zhostil mnohem zodpovědnějšího úkolu, fotografování.

Celé vystoupení bylo o tom, že z každého mužstva vystoupilo po pěti lidech z řady a s nepřítelem se utkali. A to asi několikrát. Ke konci se to zvrhlo v sérii tří hromadek. *Které skončily nerozhodně?* Nakonec jsme se divákům uklonili, poděkovali za pozornost a začali si počítat kosti. Díky tomu, že jsme s Kožichem zapomněli v Brně rukavice pro celou skupinu, tak všichni od nás měli něco s rukama. Koža měl zmrzlé ruce obouchané o buben, Charlie měl také nějaký ten škrábanec a já, přestože jsem jako jediný ze skupiny měl na ruku rukavice, které mi půjčil Donny, s tím že jemu se přece nic nestane, jsem také trochu krvácel. Donny, kterému se přece nic s rukama nemůže stát, krvácel z pravačky jak zaříznuté podsvinče.

Poté co jsme se probrali a naložili věci do auta a Charlie zjistil, že Mladý Charlie spotřeboval celý film, přemýšleje či zabít či nezabít, *my jsme se těšili, že bude hafo snímku, jenže Charliemu se podařilo otevřít foťák, když v něm byl vymotaný film, takže zase hov...,* vydali jsme se průvodem zpět do tělocvičny. Tam jsme samozřejmě začali čerpat nové síly, někteří jídlem, jiní pro změnu alkoholem. Za vystoupení jsme dostali bečku piva, asi tak na čtyřicet šermýřů takže nějakou chvíli bylo pivo zdarma. Někteří toho tak dokonale využili, že dokázali do dvou hodin stáhnout dokonce sedm škopků.

Asi ani ne dvacet minut po té, co jsme došli na tělocvičnu, jsem zjistil, že se mi někde zmizel meč a následně na to, co jsem jej počal hledat, přišel Koža chtěje po mně můj opasek. Počal jsem mít podezření, *tušit nějakou čertovinu, nebo spíš kožovinu,* které se nakonec splnilo. Koža přišel na to, jak se mi pomstít – dal mě pasovat.

Bylo to docela pěkně provedeno, pasoval mě člověk, jenž mě znal – Nepták a Koža mě opásal. Z Neptunových rukou jsem pak přijal zpět svůj meč, kterým mě chvíli před tím pasoval, a Kožich mě vrátil zpět můj pásek. Přítomni byli všichni z naší skupiny, dva lidi od Křížáků, Karlobráši, pár lidí ze Sarrasu a pár dalších lidí. Byl jsem pasován a tak mi tedy nezbylo než jít a koupit láhev medoviny, kterou jsme stáhli do deseti minut.

A pak dál se opět popíjelo, zpívalo, či dokonce se hrál fotbal, až do večerních hodin, kdy došlo pivo a nám nezbylo než se vydat za pivem do Šumperku. Někteří z nás se ani vydávat nemuseli, ti již měli dost, jako Donny, ale ostatním, jako by velela nějaká povinnost. A tak se stalo, že ten večer Donny vytuhl jako první, asi v deset, Kožich s Charliem a s Mladým Charliem se vydali kamsi na striptýz Egyptanky a Já s Karlobráchama a s Jarčou se vydali po šumperských šantánech.

A když jsem se vrátil zpět okolo páté hodiny ranní, opět všichni spali. A tak jsem ulehl a spal jsem nerušeně až do desíti ráno, kdy se všichni balili a hotovili se k odjezdu.

Neděle 20. října

V neděli, hned jak jsme vstali, hotovili jsme se k odjezdu. Sbalili jsme se, rozloučili se s ostatními a s Nepřákem, nasedli jsme do aut a vyrazili jsme zpět do Brna. Donny s Charliem jeli v zásahovém autě a Já jel s Kožichem a s Mladým Charliem v druhém autě. Po cestě jsme se ještě zastavili v hospodě na kafe, protože většině z nás rozhodně do zpěvu nebylo, a u Kožových rodičů na oběd v Olomouci. Poté, co jsme je pořádně vyjedli a pokecali s Havranem, vydali jsme se opět na cestu do Brna. Po cestě jsme ještě stihli vylekat obsluhu benzínové pumpy, po té co jsem v kostýmu chtěl platit benzín, ale sanitku našťestí nevolala.

I když jsem na to šlapal, dojeli jsme opět později než Donny. Když jsme dojeli před Kožův dům, Donny již tam asi čtvrt hodinky čekal. A tak jsem zaparkoval auto do zahrady, vzal si své věci, rozloučili se a každý šel domů, pochlubit se svými novými úžasnými zážitky.

J shlédl...

J shlédl Koža statečnost a snahu svých lidí,
J Kalifa, jež mezi Sedm se řadí,
Jednoho z největších z Lucie,
J dal jej v moravském Šumperku
Pasovati, a on se stal
Druhým rytířem Lucie.
Sešel se tam tehdy všechen lid.
Rukou Neptunovou pasován byl
A z rukou Neptunových přijal
Meč svůj
A z rukou Kožových přijal
Opasek svůj.
A byla vlita opět nová krev
Do žil Věrným, i počali mít naději zas.
A tak opět přicházeli lidé,
Před tvář Kožovu a on je přijímal.
A tak předvedena byla dívka Pája,
Dívka Mladce Charlieho, jež s holí zacházeli
Se učí.
J byl předveden jinoch Pepíček,
Přítel jinocha Mladce Charlieho,
Který podnes v Luciu jest.
Oba byli přivedeni Mladcem Charliem
A oba jsou v Luciu podnes.
Byla zima a bylo jaro
Rok třetí.

J vyvolil...

J vyvolil si k sobě Koža
Tři služebníky své,
By mu pomáhali.
Rytíř Bonny vládl nad vším vojskem Lucie
Paťa správcem pokladu byl
A rytíř Kalif písařem se stal.

Zatímco v průběhu roku se toho ve skupině moc nedělo, po Šumperku se to právě rozjelo. Začal mezi nás chodit opět Patrik a začal být nadmíru aktivní. A to jsme jej chtěli, ještě na Šumperku, vyškrtnout ze skupiny. A tak za většinu úspěchů, co se registrace týče, vděčíme právě jemu, který sehnal oficiální stanovy nějakého občanského sdružení, které jsme my potom společně trochu upravili, a následně si začal dopisovat s Ministerstvem Vnitra. Také to byla Patrikova práce, že již máme Velký Skupinový Znak. Je to vlastně náš erb, s kolčí hlavou jako klenotem, paví pera a příkrývadlo, vše ve skupinových barvách, položený přes dvě zkřížené zlaté sekery. Pod štítem, přes sekery, je rozložen nápis „Lucius“.

Tou dobou se naše stavy opět trochu rozšířily. Jiřinka podepsala přijímací papíry a Mladěj Charlie dotáhl dva nové adepty. Jedním byla jeho přítelkyně Pavla, hrozně si oblíbila hůl, a druhým byl jeho kamarád Pepa. Oba ti lidé jsou na pohodu, ačkoliv trochu mladí jsou, Pepovi je pouhých patnáct. S Pavlou byl zpočátku trochu problém, hodně se urážela, ale myslím si, že se to pak zlepšilo, jak nás trochu více poznala. Pepa je zas pro změnu Náš nadějný talent na divadlo, i když má trochu gumové nohy.

A tak přišel listopad, kdy jsme oslavili narozeniny listopadových členů na Brněnce ve Šlapanicích. Nebylo to špatné, akorát že Deina byla nemocná a Worlík musel druhý den do práce.

A tak přišel prosinec a sním i klasická schůze skupiny na Slatince na Baru, v předvečer Silvestra. Sešli jsme se tam netradičně všichni a Peetršáka jsme usadili co nejdále od jukeboxu, jak jen to bylo možné. Tu ostudu, co tam provedl loni, nebo předloni, kdy vytáhl jukebox ze zdi, jsme již nechtěli opakovat.

A tak Koža oznámil opět „Člena Roku“, samozřejmě opět podle docházky, a také dvě zcela nové kategorie jako „Nováček Roku“ a „Ostuda Roku“. Členem roku se stal netradičně Koža, ale ten se stejně nikdy nepočítal. Takže to zas nevyhrál nikdo. Kdo byl za ním, si nyní již nevzpomenou. Nováčkem roku se stala Jiřina a dostala od Kožicha na památku krásný nůž. Patrik si pro změnu odnesl domů diplom, kde měl stvrzeno, že je Ostudou roku. Říkal, že si to nechá zarámovat a pověsí si to nad postel. Deina pro změnu řekla, že až bude chtít Paťa sex, ukáže mu jen prstem na rámeček nad postelí.

Další na pořadu byly volby, kdy jsme již po dvou letech našeho fungování chtěli nějaké výkonné jádro, které by rozhodovalo o věcech skupiny. Zjistili jsme, že Koža na to být diktátorem absolutně nemá, a absolutní demokracie, která do té doby byla, zavání anarchií. Organizační jádro bylo voleno ve shodě s oficiálními stanovami a sestává ze čtyřech lidí. Předseda, kterým byl zvolen Kožich více jak devadesáti procenty hlasů, Místopředseda, kterým byl zvolen Donny drtivou většinou hlasů, Hospodář, kterým byl zvolen Patrik nadpolovičním počtem hlasů a Kronikář, kterým jsem byl zvolen Já a to jednohlasně.

Po volbách již následovala volná zábava.

A přišel Silvestr, který každý slavil po svém. Většina lidí oslavila Silvestr u mně doma. Jediný, kdo se tam neukázal, byl Pepa, Charlie a Jarka. Jinak si myslím, že zábava byla dobrá a že jsme se ani moc nenudili.

Rok 2003

A tak začal nový rok. Většina z Nás se do něj vrhla s nadšením. Hnedka zpočátku jsme začali trochu pracovat na svých vystoupeních a také jsme získali další dva zájemce pro naši věc. Byli to Páter a Saša. Sice již jednou se k nám chtěli přidat, ale vyšlo to nějak do ztracena, ale doufám, že teď to bude lepší. Během prvních dvou měsíců byly také již dvě schůze vedení, kde jsme se dohodli na členských příspěvcích a také na vnitřním řádu skupiny. Také padlo rozhodnutí a slib vytvořit webové stránky naší skupiny. Za to jsme se stali zodpovědnými Já s Donnym.

Ples ve Vyškově 2003

Vzhledem k tomu, že jsem měl v plánu na půl roku zmizet z republiky, nemohl jsem si nechat ujít žádnou šermířskou akci, po dobu mé přítomnosti. A tak když se přiblížila sobota 15. února, kdy se konal ples ve Vyškově, již bylo všem jasné, že na něj pojedou.

Sobota 15. února

Na tuto akci, kterážto pořádaná byla ve Vyškově, nás jel opravdu nemnoho. Vešli jsme se do jediného, a to Donnyho, auta. Akce byla pořádaná v sobotu 15. února, v areálu vojenské vysoké školy ve Vyškově. Ze Slatiny jsme vyjžděli něco kolem půl osmé večer, s Donnym a s Milenou, a směřovali jsme to na dálnici směrem na Prahu. Museli jsme totiž ještě do Bystrce, vyzvednout Worlíka se Sončou. Tam jsme se po nějakém čase jízdy také dostali. Na Worlíky jsme nemuseli ani moc čekat, byli nachystaní už v kostýmech a tak jsme mohli zamířit městem, přes Pisárky a tunelem směrem na dálnici do Vyškova.

Bylo tak k deváté hodině, co jsme dojeli do Vyškova a tak Donny zavolal Neptřákovi, zda již je na plese. Ten kluk ošklivá na plese nebyl a ani neměl v úmyslu se tam ukázat, protože mu vypadlo Zuzčino hlídání. Stejně jsme mu to neodpustili.

A tak jsme dojeli až na místo. Lidé, co nás znali, nás hnedka vítali. Hnedka u šatny jsme se srazili s Havranem a následně s Cipísem. Potřásli jsme si rukama, dali bundy do šaten, Donny se převlékl do kostýmu, jediný krom Míly, která se nepočítá do skupiny, byl v civilu, a šlo se do sálu. Nahlásili jsme se u vchodu, zaplatili čtyři sta za nás pět a šli si na svá rezervovaná místa. Málem nás to rozesmálo, pomalu největší stůl na naší straně sálu, pro deset lidí, kde byla velice bídná účast Lucia. Bylo to docela na ostudu, ale pro změnu, nás pět se tam docela pohodlně vlezlo.

A tak jsme se uvelebili, někteří si šli k baru pro pivo, jiní pro víno, ale většina z nás pro nějaké oříšky a brambůrky, aby bylo co zobat k pití. A tak večer příjemně ubíhal v rozhovorech mezi námi i mezi jinými z jiných skupin. A i k tančení došlo a Vlasta z Olomouce si zahrála jednu společenskou hru. Přestože byla favoritkou, protože loni vyhrála, tentokrát to nezvládla. Ale snažila se, odstartovala jako první.

V jednom z rozhovorů se mi podařilo sebe shodit, za valného přispění Mileny, přičemž můj drahý bratr Donny to dokonale korunoval. Začalo to mým vyprávěním, o tom jak jsem přišel jednou z práce do hospody, kde seděla Milča s mou sestřenkou Maflinou. Tak jsem přisedl a přidal se do debaty. Mluvilo se o tom, co se o jednotlivých národech povídá. A tak jsem si vzpomněl, že jsem slyšel, že Češi jsou prý nejlepší milenci. Obě se dali do hlasitého smíchu. *Dodnes nechápu, co na tom bylo tak vtípného...*

Na chvilku jsme se u stolu odmlčeli a asi po pěti minutách to Soně nedalo, naklonila se ke mně a chtěla ode mne vyzvědět, odkud jsem tohle slyšel. Nejprve jsem chtěl říci, že jsem to slyšel z jednoho vyprávění herce Miroslava Donutila, pak jsem si to ale rozmyslel, chtěje se

pochlubit, že i já patřím mezi nejlepší milence a že mi to řekly nějaké cizinky. Bohužel jsem špatně a hlavně lakonicky to komentoval větou: „Z vlastní zkušenosti.“. Myslí jsem, že tento výrok pochopí všichni, tak jak jsem si představoval, ale jen co jsem to vyslovil, pochopil jsem i jiný význam, této věty. To už se mi začali Worlovci i s Mílou smát. Tak jsem si řekl, že to nemá smysl nějak vysvětlovat a že se v tom povezu, vytěžu z toho co nejvíc a že ostatním nebudu kazit radost. A tak jsem se natočil k Míle a s úsměvem na tváři, smířen s tím, že mě mají za buzička, řkouce: „A odkud si myslíš, že jsem se to naučil?“. Míla se na mně usmála, vykulila oči a s udiveným výrazem ve tváři mi hned odpověděla, tak dokonale, že mě shodila podruhé: „A ty ses něco naučil?“. V tu chvíli se probral Donny, který si doposud hrál s foťákem. Zaslých útržek poslední věty, se zeptal ještě lépe, než předtím Milena: „Co jsem Tě naučil?“. To už mě dokonale dorazilo. Worel se taky už málem válel polomrtvý smíchy pod stolem a já jsem přitom nevěděl, zda mám plakat, či se smát. Vlastní bratr korunuje mou ostudu ještě svou.

A tak jsme rozmlouvali s dalšími, jako třeba s Kačenkou od Potulných, či s Mirkem Karlobráčkou, který nám ukázal fotky ze Šumperka 2002. Tak jsme si jich pár objednali. Také jsme pokecali s Cipísem, od kterého jsme se dozvěděli, že naše skupina přislíbila na Třebíč nejhojnější účast. Celkem 12 lidí! *By mne zajímalo, kde se Kožich tohoto čísla dobral.* Taky jsme dozvěděli, že Koža je hrozně zbrklý, neboť byl jedním z mála, kdo nahlašoval účast svých lidí, mezi prvníma. Předehнала jej jen jakási jiná skupina, na jejíž jméno si momentálně nevzpomenu, ale každopádně, nikdo více lidí nenahlásil.

A tak jsme vydrželi až do půlnoci, kdy byla tombola. Lístkama do tomboly byly samotné vstupenky na ples. Zatímco u vedlejšího stolu, kde sedělo pět lidí, pořád někdo vyhrával, u nás to byl akorát Donny, který si s sebou do Brna odvezl úklidový balíček. Po tombole, asi tak o půl jedné, jsme se všichni zvedli, rozloučili se s lidmi, od Karla Sczeponiaka jsme si vzali do pusy pár jeho cukrovinek, vzali si z šatny bundy a vyrazili k autu. Tam jsme zjistili, že auto je pod sněhem a tak přišel vhod Donnynho úklidový balíček, v němž byl také smetáček. Donny vytáhl z kufru ještě druhý a tak jsem já s Worlíkem, očistil Donnymu auto a vyrazili jsme po státní směrem do Brna.

Ve Slatině jsme najeli na dálnici, která vede na Olomouckou a skrze celé město jsme jeli až do Bystrce, kde jsme vysadili Worly. Rozloučili jsme se a vydali se nazpět do Slatiny. Po cestě Nás stopli ještě policajti a tak byl Donny nucen si fouknout do trubičky, která se mu našťestí nezazelenala. Donny měl totiž angínu a tak na plese ani nepil. Nepil ani na plese v Písku, který byl den předtím. Zatímco Donny mocně funěl do trubičky, aby se prokázal jako spořádaný abstinent, policajti na něj divně civěli, protože byl v celý kostýmu. A přitom on v tý fosforeskující žluté vestičce vypadal jak ...

Domů jsme se dostali až kolem třetí, rozloučili jsme se s Donnym a šli spát. A tak celý večer vyvrcholil hrou na broučky, kteří spali a spali a spali...

Někdy následující týden, obdržel Patrik dopis z Ministerstva Vnitra, že jsme oficiálně zaregistrovaní a to od pondělka 17. února 2003. Vzdali jsme mu hold, že je tak šikovný a šli jsme to zapít do hospody. Po dvou a půl letech, kdy jsme nechtěli ministerstvo o nic takového žádat, ze strachu, že registrace potrvá neskutečně dlouho, byla tato věc vyřízena během tří měsíců.

A tak jsme sedli s Donnym k počítači, během dvou dnů jsme navrhli webovou stránku a třetí den to Donny pustil do sítě. Tuším, že to bylo 3. března 2003, kdy bylo možno poprvé spatřit naše stránky na internetu.

A tak přišla neděle 9. března, kdy jsem opustil republiku a mou funkci dočasně začala zastávat Doupina.

Ples v Třebíči 2003

Uběhlo čtrnáct dní, přišla sobota 22. března a Lucius se vydal na ples v Třebíči. Podle fotek, a podle vyprávění lidí, co jsem slyšel, to vypadá, že se tam nenudili. Byla to vlastně první šermířská akce pro Páterovce a Pepu. Já tam bohužel chyběl. Takže se rozepsala Doupina.

Sobota 22. března

Dne 21. března Léta Páně 2003 se naše skupina rozhodla, že se pojedje trochu pobavit a zaskotačit si. K tomuto počínání jsme si vybrali ples, který pořádali naši spříznění z třebíčské skupiny Fracce. Sraz všech, kdo jeli, byl v 18:30 před naším domem, „Hradem Doupovem“.

S Páterama jsme si dali sraz u nás už ve čtyři, abychom se se Sašou stihly zkrášlit. Všechno ale dopadlo trochu jinak. Česala jsem Sašu tak dlouho, že jsme se málem nestihly ani oblíct. Tak jsem si já ubohá musela vystačit se svou vlastní „krásou“.

Jak jsme tak kmitali všichni po domě, začali se scházet i ostatní a mohlo se jet.

Vlastně nemohlo, to by totiž nemohla být naše skupina, aby se na někoho nečekalo. Tentokrát vyhráli konkurz Pařasovci. Asi půl hodiny se na ně čekalo před barákem. Když už konečně dorazili, měli všichni u nosu rampouchy, ale mohlo se vyrazit. Ve Slatině se udělala ještě přestávka na benzínce, aby se dokoupil proviant a tradá směr Třebíč.

Po menším „kufrování“ jsme dorazili na místo konání plesu. Odbavili jsme se v šatně, zaplatili vlezný a útokem vzali sál, kde se nacházel nejdůležitější strategický bod, občerstvení. Pak jsme se usalašili u stolu a začali se dobře bavit.

Ze začátku hrála nějaká skupina středověkou hudbu, moc se na to tancovat nedalo, ale k poslechu to bylo hezký.

Jako další bod programu byla břišní tanečnice. A že bylo na co se dívat. Žádněj hubeňour to teda nebyl, ale byla naprosto skvělá. Všichni fascinovaně zírali na to, jak vlnila břichem. Odměnou jí byl potlesk, za jaký by se nemuseli stydět ani v divadle.

A trsalo se a pařilo se a bavilo se.

Stal se i menší zádrhel, když Páter zjistil, že zapomněl doma peněženku. I zželelo se nám ho a peníz mu zapůjčili. On nás za to odměnil komickým varietním číslem, kdy sebou úžasně fláknul na schodech a všechny je pěkně spočítal. Ještě teď má obraženou ruku, ale to je riziko podnikání.

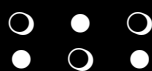
Následně se konal slavnostní akt pasování na rytíře. Pasovaným byl Kožův bratránek Havran. Když už má být otcem, tak ať to má se vši parádou. Jeho skorožena byla hrdá.

Abych nezapomněla, byla tam také tombola, jak už to na plesech bývá. Vyhrát se daly samé praktické věci. Někdo měl kliku, někdo ne. Ale přece jenom neodjížděl Lucius s prázdnou. Worlíci vyhráli nějaký nářadí a váleček na nudle, Pařovci flašku a Donnyovci příruční šachy. My ostatní zase nic, ale my jsme skromní. Ještě nějakou tu hodku jsme se bavili, ale protože nám začali uvadat řidiči, uznali jsme, že nejvyšší čas vyrazit k domovu. Jediná vada na tom byla ta, že nám chyběl Neptun, kterej se nemohl odlepit od slečny. Byl tudíž odlepen námi a jeli jsme domů.

Všichni už byli daleko před námi, ale my jsme opět bloudili. Naštěstí se nám podařilo vymotat z Třebíče ven a sál to bylo v pohodě. Saša nám začal sice trochu usínat, ale potom, co kluci skandovali každéj nápis na billboardech, neměla šanci usnout.

A byli jsme doma a šli jsme do hajan.

(dpm)

Čarodějnice 2003

Ale na další akci již jsem chybět nesměl. Bylo to naše tradiční pálení čarodějnic. Netradičně ve Slatině a netradičně za hojné pomoci Rytířů Země Moravské.

Středa 30. dubna

Tak se nám přiblížilo, všemi netrpělivě očekávané datum. 30. duben, kdy obvykle, již po tři roky, ve Slatině pořádáme společně s divadlem Pálení Čarodějnic. A také tam podnikáme i vystoupení. Opět, jsme požádali o výpomoc spřátelenou skupinu a to Rytíře Země Moravské, kteří nám měli pomoci s vystoupením. To sice bylo až kolem sedmé hodiny večerní, ale pro Nás, jako Lucius, Čarodějky začínaly již kolem deváté hodiny ráno.

Bylo třeba připravit celý prostor, připravit stoly a židličky, hranici a také postavit podium. A tak jsme si dali sraz na place o deváté ráno. Většina těch, co jsou zapojeni v pracovním procesu, si kvůli tomu brali dovolenou. Já jsem klasicky trošičku nestíhal a došel jsem netradičně až na půl desátou. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že tam je jenom Koža s Doupinou. Kdesi opodál pobíhala paní Hrdličková. Asi o pět minut později než já, došel Charlie. Moc nás tam sice nebylo, ale chtěli jsme to mít rychle z krku a tak jsme si vyhrnuli rukávy a lehli...ne to ne... pustili se s nadšením do práce. Začali jsme samozřejmě s podiem. Během naší práce paní Hrdličková dovedla několik školáků, kteří tam chystali školy. Beztak byli rádi, že se ten den vyhnuli škole. Během montování pódia si přikvačil Worlík. Trošičku se zpozdil, protože se chudák musel ještě stavět v práci, by tam něco podělal. Prý se jim tam podělala mašina. V závěsu za ním došli také Pepa s Mladým Charliem. Ale nelenili a pustili se s námi do díla.

Po té co jsme poskládali pódium, školáci už měli stoly a židličky nachystané, a chtěli jsme se vrhnout na zhotovení hranice, si došel pan ředitel Donny. Samozřejmě až někdy k obědu. Ale i tak jsme se pustili do stavby dvou hranic. Na jedné měla být upálena čarodějnice a na druhé menší si měli lidé dělat špekáčky.

Po té co jsme pracně dostavili obě hranice, zašli jsme si s Donnym, Charliem a Worlem, na oběd a na pivko do Tria. Platilo to divadlo.

Po vydatném obědě došla další posila, Donnyho bývalý spolupracovník z Prahy, Martin Fučík.

Když už jsme měli vše hotovo a jenom jsme tam hlídali plac, došla nějaká ženská z radnice a zvěstovala Nám nevoli některých Slatiňáků, o tom, že obě hranice jsou blízko stromů, kterým by mohli svým žářem docela ublížit. Nic nám nepomohly námitky a tak jsme byli nuceni obě hranice přestěhovat.

Kolem páté, jsme se většina z nás, kteří jsme nebyli převlečeni, odešli převléct. Během toho, co jsme se převlíkali, došli i Rytíři Země Moravské. Přivítali jsme se navzájem a šli jsme si na sál radnice připravit celé dnešní vystoupení. Nevypadalo to zle.

Pak jsme se přesunuli na plac, kde jsme dodělávali poslední přípravy a také jsme uvítali mnoho svých známých. Pak se zapálily hranice a ani ne deset minut na to jsme vpochozovali na malé prostranství před pódium, kde jsme měli vystupovat.

A tak jsme se představili a klání mohlo začít. Jako první vpochozovali Mladej Charlie s Pavlou. Pak následoval další souboj, ale od Rytířů Země Moravské. Vůbec jsme takhle střídali. Jedna ukázka od Lucia a jedna ukázka od Worlobráchů. Pak následoval souboj Jiřiny s Pepou. Musím zhodnotit, co mnoho ostatních také prohlásilo, že se jim to opravdu povedlo. Další od nás jsme měli souboj Já s Worlem a po nás Malej Paťa s Velkým Paťou. To bylo opravdu výborné, když Patriček, vážící tak 25kg odhodil Paťáka, vážícího něco přes 130kg. Opravdu dobrý váhový poměr, ale stejně to Patriček zvládnul a dal taťkovi na prdel. Pak vystoupil Koža s Donnym a po nich opět Worlobráši. Pak jsem vystoupil Já s Worlem. Nerad

bych se tom více rozepisoval, myslím, že se nám to moc nevyvedlo. Na svou obhajobu bych chtěl říct, že to byla improvizace. No a jako poslední vystoupil Donny s Paťákem.

Po soubojích pak následovala hromadka, kde Donny pomohl zlomit Kožichovi meč. Pak jsme se lidem poděkovali, ti nám zatleskali a konečně jsme mohli jít popíjet. No ani moc ne, protože jsme museli dohlížet na lidi a navíc nás kolem dvanácté hodiny čekalo poklizení stolů.

A tak poté, co nám tak úspěšně proběhlo vystoupení, jsme se ještě přivítali se známými, co došli akorát v průběhu vystoupení, nafotili jsme se a šli jsme konečně chlastat. Worlobráši, vlastně bych měl spíše říkat Vaškovi, opět dlouho nevydrželi a myslím, že tak kolem půl deváté začali pakovat věci a během deseti minut odjeli. A tak jsme se s nimi rozloučili a pili jsme dál sami. Něco po deváté hodině jsem musel jít naproti Mileně, která se ale stejně dlouho nezdržela a už o půl jedenácté jela zase domů. Netradičně.

A tak jsme popíjeli až do půlnoci, kdy přestala hrát kapela a prohlásila večer za uzavřený. A tak hasiči zhasili oba dva ohníčky a my jsme vyhodili zbytek lidí. Na to následovalo velké uklízení stolů, židlí a pódia. Byla to docela blbá práce...

Ale i tak jsme jí zvládli a sedli jsme si zpět k bečce, kde jsme pak zpívali a hráli na kytaru s jednou partou z Tria. Pak jak začalo poprchávat, začali jsme pomýšlet, že se přesunem do jedné části budovy, kde jsme předtím měli schovanou bečku a věci. Jak začalo lít, tak jsme už nepřemýšleli, bylo rozhodnuto. Šlo se dovnitř.

Tam jsme hráli, zpívali a chlastali dál až do brzkých ranních hodin. A lidé v průběhu buď odcházeli, nebo usínali. Do úplného konce jsem tam vydržel jenom Já s Paťasovcema, Paťa tam poslední hodinku prospal, a s Kožichovcema. Odcházeli jsme něco kolem půl sedmé.

Myslím, že se tato akce docela zdařila, až na to vystoupení, kde se domnívám, že loňské vystoupení na Čarodějnicích 2002 bylo jistě kvalitnější. Ale v ostatních věcech, dle mne jsme se ale jistě nenechali zahanbit. Příprava, organizace... prostě skvělý. I s bečkou jsme si poradili. Nešli jsme domu dříve, než sykla.

Musím upozornit na drobnou chybičku v textu. Doufám, že mi to někteří odpustí. Rytíře Země Moravské již notně dlouhou dobu nelze označovat za Worlobráchy, ale maximálně jako Vaškovce. Tak prosím všechny rejpalý za prominutí.

A tak ubíhaly další dny směrem k letním prázdninám a každý, kdo mohl, dělal pro skupinu, co jen mohl. Většina však byla zaměstnána svými osobními povinnostmi. A naše dvě nejmladší svěrenkyně, Jiřka se Sašou, měly velice hodně učení, neboť tou dobou skládaly zkoušku dospělosti. Složily ji velice úspěšně, přestože z toho měly veliký strach.

Holice 2003

A tak se přiblížila sobota 7. června, kdy Sarras pořádal bitvu v Holici. Byla to jen následkyně předešlých bitev na Kartouzce, ale dodnes nějak nevím, proč se původní Kartouzka dělala v Holici. Od nás jsme tam poslali jedno auto a jednoho člověka autobusem. Jeli tam vlastně akorát Kožichovci a Mladej Charlie, které bych mohl označit za veterány, ale vůbec to byla první bitva pro takového Pepu a Páterovce. Více již se rozepsala Doupina.

Pátek 6. června

Bitva se konala 7. 6. 2003 a už její začátek nebyl pro Lucius obvyklý. Jelo nás totiž docela málo. Vlastně jenom naši mladí, což byl Charlie s Pepou. Páter se Sašou, a to nejlepší nakonec, veliký šéf náš Kožich a moje maličkost Doupina.

Problémy samozřejmě začaly už před naším domem, kde byl sraz. Nemohli jsme totiž vysvětlit Páterovi, že cesta do Olomouce po dálnici je nejen kratší, ale i pohodlnější. Tak nás to stálo něco nervů, než to byl ochoten pochopit.

Další etapa trýznění přišla na benzínce. Tam jsme sice zakoupili dálniční známku, ale byla asi kouzelná, protože na ni nechtěla psát ani jedna z námi vlastněných propisek. Páter začal opět ztrácet nervy. Naštěstí propiska na benzínce zapůjčená vše vyřešila a tak se konečně mohlo vyrazit.

Po cestě na dálnici se už nic zvláštního nestalo, a tak jsme dojeli do Olomouce už celkem v klidu. Naše první zastávka byla u Zifčáků doma. Paní Zifčáková nás všechny pohostila, my jsme si odpočinuli po cestě a pak už nastala převlkačka do kostýmů. Nám holkám to samozřejmě trvalo o něco dýl, a tak šli kluci napřed. My holky jsme dorazily autem asi hodinu za nima. Už se po nás všichni sháněli.

Bylo to fakt dobrý, kam oko pohlédlo všude známý obličej a těžký vítání. Byli tam skoro všichni. Sídlilo se mezi dvěma rybníky. Tam bylo stanový ležení. Vpravo bylo občerstvení, velmi důležité. A měly se tam taky konat atrakce příštího dne. Vlevo od rybníků měla být bitva. My jsme se samozřejmě přesunuli napravo s vidinou lákavého moku a dobrého pokecu. Byla sranda, tak jak už to bývá. Spát se šlo, ale docela brzo, aby se všichni připravili na zítřejší náročnej den.

Sobota 7. června

Ranní program začínal průvodem po Holici. Nebylo by to špatný, kdyby nebylo to přišerný vedro. Po pár minutách chůze byli všichni mokří jako myši. Vlasta – Modrobílá mamba se bavila tím, že píchala do zad ty, kteří šli před ní a dělala jim na zádech mokry fleky – potvora. Ještě že někteří uvědomělí měli s sebou vodu a nechávali ji kolovat v průvodu. Jinak by po Holici chodila hrstka chcípých dehydrovaných šermířů. Někdo ale stejně nevydržel a dezertoval. Třeba Saška a já. Kluci se mezi tím vrátili zpátky k rybníkům, kde se naobědvali, chvílku měli siestu a pak byla turnajovka. Pro děti byly připravený různý soutěže jako třeba střílení z luku a jiná klasika. K odlehčení peněženek sloužilo i několik stánků s keramikou, zbraněmi a papáníčkem. Ale nám se podařilo odlehčit peněženky naprosto nechtěně. A hádejte, kdo za to mohl. Kdo z Vás si tipnul Pátéra, udělal dobře.

Páter si totiž zapomněl v pátek vyzvednout peníze. Jal se proto ukecávat Sašu, aby ho odvezla do města na nádraží, kde byl nejbližší bankomat. Saša jeho řečem podlehla, tak jsme všichni i s Kožou usedli do auta a jeli na nádraží.

Napřed nebylo kde zaparkovat. Potom si Páter vybral a jelo se zpátky. Cestou necestou, polem nepolem a najednou hrk jeden zákaz vjezdu, druhej zákaz vjezdu, červenej terčík a za ním policajt. A bylo to. Celkem za 1000 peněz českých. Málem nás ranila mrtvice. A to i z toho, že jsme málem nestihli bitvu při tom zdržení. O nás by ani tak nešlo, ale Koža byl

jedním z hlavních aktérů. Naštěstí všechno dobře dopadlo a bitvu jsme stihli. Kožich bojoval jako lev a Páter taky ládoval statečně. Po bitvě bylo jako další bod programu máchání nepoctivého kupce ve vodě. Role kupce se zhostil náš Pepa. Myslím, že mu to ani moc nevadilo, v tom vedru se mohl krásně vykoupat.

Na večer čekala na všechny odměna v podobě sudu piva zdarma, což si nenechal nikdo ujít. Všichni pařili jako o život. Dokonce byla i kulturní vložka v podobě Kožicha s Brůcou, kteří hráli scénku se zpěvem Pod dubem, za dubem .... V polovině sice zapomněli jak je to dál, ale nikomu to nevadilo a sranda byla o to větší. Bavil nás taky Ládes, kterež naprosto mistrně dělal přihřátého. Vtip byl v tom, že ti co ho neznali, mu to fakt žrali i s navijákem.

Stala se i menší roztržka, kterou opět zavínil žárlicí Páter.

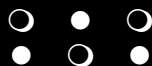
Tak jsme mu museli vysvětlit, jak to na bitvách chodí. Nevím, jestli pochopil, ale uklidnil se. Potom se stal, pro někoho, horor. Sykla bečka. V dálce blikalo světýlko, tak jsme se k němu přesunuli. Ládes, hodný to chlapec, rozdělal ohýnek, aby jeho kamarádům šermířům nebyla zima. Chvilku jsme poseděli, opekli buřta a asi ve čtyři ráno se šlo spát. Saša, Ládes a já k Zifčákům, zbytek pod stany.

Neděle 8. června

Tady napíšu, co se stalo mně. Ráno si takhle vstanu a jdu páchat ranní hygienu. Čistím si zuby, dívám se do zrcadla a je mi něco divného. Otočím hlavu a šok ve sprchovém koutě na židli sedí krkavec a čumí na mně. A to jsem nic nepila. Až potom jsem se dozvěděla, že si tam milého fogla zaparkoval kamarád Kožovy sestry. Ale šok to byl teda pořádný.

A tak končím nejen tuhle vsuvku, ale i povídání o bitvě. Všichni se spolu hezky rozloučili, naložili věci do aut a jeli domů. A vy už taky běžte, dobrou noc přeje Doupina.

(dpm)

A nakonec přišlo léto. Mladí, Pepa s Mladým Charliem, se nějak začali stranit tréninkům, chtěli si chudáci užít prázdnin, což ale vzbudilo nelibost u Kožicha, který už chvílemi vyšiloval, že bude škrtat. A tak jsem se vrátil po pěti měsících do Lucia, kde vládla atmosféra, prostoupena Kožichovou náladou, tzv. "Jásenato". Ale i přesto jsme začali dělat na novém vystoupení.

Postřelmov 2003

Tak jsme se toho přece jenom dočkali! Téměř po dvou letech slibování a těšení se na jednu z nejlepších akcí, které jsme s Donnym a Kožichem zažili, to přišlo! Bílej Kůň již nestačil tuto bitvu odvolat a tak jsme se v pátek 8. srpna celá naše skupina, vyjma několika drobných výjimek, vydala směrem na Olomouc a posléze na Zábřeh, za kterým leží obec Postřelmov. Více se rozepsala Jiřina se Zajícem.

Postřelmov byl první akcí, na níž jsem se v rámci svého působení ve skupině Lucius vypravila; nemám žádné srovnání, a proto nebudu vynášet žádná hodnocení, ráda však napíšu něco o tom, jak jsem Postřelmov viděla ze svého „nováčkovského“ pohledu.

Pátek 8. srpna 2003

Na místo jsme dorazili v pátek 8. srpna v podvečer – tedy v dobu akorát vhodnou k rychlému zbudování stanů, převlíknutí se do kostýmů a hurá ke stánku s občerstvením v podobě zlatavé tekutiny s pěnivým čepcem.

Každý jistě pochopí, že šermířům s vytríbenými chuťovými pohárky „jen“ pivko stačit nemůže, proto kdo hledal, našel i medovinu, již údajně již od dob praotce Čecha naše zem oplývá; rum, fernet či vínečko rozličných barev, vůní a zápachů.

Pro abstinenty, mladší ročníky či pro indisponované milovnice lihovin zde bylo sice připraveno i nealko, ale jak se posledního dne ukázalo, kofoly byl hrubý nedostatek, a proto byli někteří nuceni vrátit se s „těžkým srdcem“ k pivu, jehož byla skutečně hojnost.

Sobota 9. srpna 2003

Není divu, že se po ránu některým zdatným popíječům víčka semknula a odmítala se rozlepit (proto někteří prozíravě ani nešli spát), v každé skupině se však našel věrný kamarád (či kamarádka), který svým libozvučným hláskem nahradil budíček a své přátele ve zbroji vysvobodil z nějaké jistě těžké noční můry, za což se však ne vždy setkal s povděkem a často mu byla slíbena i násilná smrt.

Pro ty, co nebyli líní učinit pár kroků navíc, skýtal blízký rybník po celou dobu pobytu příjemné osvěžení. Vzhledem k početnosti šermířů jsem jej však shledala nedostatečně využitým – to se ale netýká našeho Lucie a spřátelené olomoucké skupiny Sarras – téměř všichni členové se ve vodě vyřádili dosytnosti.

V sobotu odpoledne proběhl rytířský turnaj završený pasováním jednoho vyvoleného na rytíře – nejsem si ale jistá, nakolik šlo jen o divadlo pro přihlížející diváky a nakolik bylo pasování myšleno vážně.

V noci ze soboty na neděli proběhlo další pasování, o němž již mnozí neměli ani potuchy. Jednalo se o dva členy Lucie, Paťase a Worlíka, kteří povýšení přijali se slzami dojetí v očích.

Paťasova dlouhá děkovná řeč, cituji: „Jsem dojat“ Hovoří za vše. Celý obřad byl řádně zakončen přípitkem a zcela oprávněnou oslavou.

Neděle 10. srpna 2003

Bylo docela zábavné sledovat, jak se v neděli ráno stala rázem nejžádanějším nápojem pro všechny příslušné s nádechem zeleně v obličejích. Podotýkám, že jsem mezi nimi marně hledala šermíře s příslušností k Puckovi. Ti pokojně ve stanech vyčkávali na dostatečně pokročilou odpolední hodinu a pak se s vervou pustili do balení stanů.

Následovalo závěrečné koupání, loučení se s posledními vytrvalci a vyrazilo se zpět k domovu.

A mé stručné hodnocení celého víkendu?
Bylo to super!!!

(jrn)

SARRAS, SARRAS, SARRAS!*

*volně přeloženo TORA, TORA, TORA!

(klf)

Navštívil jsem se skupinou Lucius v Postřelmově turnaj. Pokud mi něco utkvělo v paměti, tak to bylo strašné vedro.

Co se týče organizace, měl jsem dojem, že tam byly jisté nepatrné nedostatky.

Po stránce šermířské mě překvapilo to, jak valná většina zúčastněných snášelo to vedro a co všechno se může v železe vydržet.

Turnaj jako takový na mě působil velmi dobrým dojmem. Výkony šermířů bych vzhledem k panující výhni hodnotil víc než kladně až obdivuhodně.

Je škoda, že někteří členové jiných skupin pojali akci jako alkoholický výlet a stali se nebezpeční i sami sobě.

Toť vše! S pozdravem Zajíc

(zjc)

Krollmitz 2003

Po zbytek měsíce srpna jsme pracovali na soubojích, abychom měli nějaké vystoupení, s kterým bychom mohli vystupovat, protože na září jsme měli naplánováno docela dost věcí. První z nich bylo vystoupení v Rakousku s Vaškovcema, na které jelo jen hrstka vyvolených jedinců. Jeden z nich byl samozřejmě Koža a tak se není čemu divit, že zápis do kroniky spáchal on.

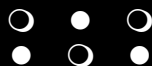
sobota 6. a neděle 7. září 2003

Je sobota ráno devět hodin, nečekaně jsme se sešli všeci u Kože doma. Než jsme naložili věci do auta, tak jsme si nejprve zkontrolovali, jestli máme pasy. Vskutku, měli jsme je všichni. Tak jsme naložili a vyrazili směr Jemnice. Cesta byla zdlouhavá leč zábavná. Třeba Kožíšek viděl v každé vesnici nebo více hostinec. Dokonce, když jsme projížděli okolo vykřičeného domu, křičel, že by ženy vyhodil a stvořil perfektní šenk. Až na naše zeptání, které bylo udivené, změnil názor, že by jich tam mohlo pár zůstat jen tak pro pobavení. Možná to bylo tím, že se vzadu auta nekouří a nepije žádný alkohol. Ale stejně jsme spěchali, abychom se najedli, než dorazí druhé auto. A tak jsme po hodině a čtvrt byli na místě. Zajíc nás zavedl k Vítovi, abychom se mohli najíst a napít. To bylo místo určení. Tak jsme dali ten dlabenec a pár škopků. A dorazilo druhé auto, a také se najedli, a šli jsme na to. Trénovali jsme do večera, pak se šlo do kuželárny a popilo se. I když nebyla vyhlášená prohibice, nikdo si nedovolil pít po půlnoci alkohol. Znáte to sami, ujede ruka a neštěstí je na světě. Je okolo půl třetí, naše holky nám posílají esemesku, jestli spíme, tak jim voláme, jak je doma,

poslední rozloučení na dobrou noc a jdeme do hajan. Je neděle ráno, proběhla hygiena, abychom tam nedělali ostudu a hlavně se nás nelekli.

Pak jsme posnídaňoobědovali a začalo se balit na odjezd do Rakouska. Konečně jsme vyjeli. Nezbytná zastávka před hranicemi na Benzině, srovnali jsme auta za sebe, my jedem jako poslední. Českou stranou jsme projeli celkem rychle, kdežto na rakouské straně se ptal celník, kam jedeme. Naše slova se lišily, Donny říkal, že někam do Kényku a celník se divil. Koža říkal, že jedeme s nimi, a ukazoval, do předu na auta, celník opět nepochopil a Vorlík s Martinem že jedem tam, a ukazovali vpřed, jako Koža. Donny se vyklonil z okna, volal na kluky dopředu, kam to vlastně jedeme? Celník nám radši vrátil nám pasy a ukázal rukou, že máme jet. A jelo se dál, až jsme se rozjeli tak Lukáš řek že se jede do Kollmitzdorfu první jsme se chytli za hlavu, proč to neřekl dříve. Ale pak jsme si vzpomenuli na toho celníka a hihňali jsme se až do Kollmitzdorfu. Ale smích nás přešel záhy, když jsme viděli ten kopec, a že tam máme být za dvacet minut, a to pochodem. Naštěstí se pochodovalo jen přes vesnici do hradu, jinak jsme mohli jít normálně. Lidé jsou tam úplně jiní. Když jsme procházeli okolo jejich domů tak tleskali, jako by jim to někdo nakázal, úplně jiní než doma. Nevím, čím to vlastně je, jestli je to tím že jsou ohleduplnější než naši lidé, doopravdy fakt nevím, ale je tak, že jsem to nezažil nikde u nás v Čechách ani na Moravě. Ale abych se vrátil k tématu. Když jsme napochodovali na místo určené k boji tak jsme se divili. Plac byl malý a kamenitý, ale co se dalo dělat. Pozměnili jsme si trochu plán, abychom nezranili nikoho z diváků a začali jsme bojovat. Skončil první vstup a my měli chvíli pauzu. Někteří se šli občerstvit, jiní projít hrad. Po druhém vstupu jsme udělali klasickou rozlučku s náběhem na diváky. Povedlo se. Vyděšení diváci nevěděli, kam mají skočit, jestli uhnout nebo zůstat na místě a dělat že tam vůbec nejsou. Zkrátka si nevěděli rady, a když zjistili, že je to součást rozloučení, nastal ohromný potlesk, který byl tak mohutný a trval tak dlouho, než naše celá jednotka opustila hradní bránu. Spokojení z dobře vykonaného střetu jsme se převlíkli a vyrazili směr Jemnice, kde jsme dostali žold a dali jsme večeři. Poslední rozloučení s novými známými a museli jsme se vydat zpět domů k rodinám!!!

(kz)

Sovinec 2003

O víkend později jsme měli, přes Neptuna, domluveno vystoupení na hradě Sovinec. Do kroniky tentokrát přispěla Doupina.

Pátek 12. září 2003

Jak už určitě víte, na Sovinec se odjíždělo 12. září. Výpravy se zúčastnili tito členové – Koža, Donny, Doupina, Jiřka, Paťa, Kalif, Worlík a Monička. Vytvořili jsme 2 posádky a jeli jsme nezávisle na sobě.

Nevím sice, co se dělo v druhém autě, ale u nás byla docela prča. Napřed jel Patrik pro Kalifa, s ním se staval u nás, kde si vyzvedl moji maličkost a pokračoval dál směr Globus.

Tam už byla připravená Monika a zbýval nám jenom Worlík. Vzhledem k tomu, že tohle všechno se dělo večer, vyjeli jsme z Brna až okolo deváté hodiny. Na Sovinec cesta dlouhá, kdo nevěří ten je... No prostě na místo jsme dorazili až někdy kolem jedenácté hodiny večerní. Byla tma, děsná kosa a před hradem mrtvo. Jenom z dálky byl slyšet hukot kvalitní

šermířské spárky. S ostatníma jsme se nakonec slezli, tak jsme se ubytovali, navlíkli na sebe teplý věci a šli ven podívat se kdo, kde paří. Moc lidí jsme nenašli, bylo tam jenom to zdravý jádro. Nikdo jinej totiž v té zimě nevydržel. Nedalo se nic dělat i my jsme se museli zahřívat vnitřně. A protože se někteří stihli přehřát, hulákal na nádvoří jako poslední opět LUCIUS.

Sobota 13. září 2003

Ráno se všichni kupodivu docela v pohodě probrali a začali plnit plán dne. Rozhodně nebyl čas se nudit. Kluci si hned procvičili ládování hákovnic a pak mělo být předkolo turnaje, kde se rozhodovalo o tom, kdo se ho zúčastní. Soutěž spočívala v tom, že byl postaven dřevěnej panák a na něm byly za sebou navlíknuté dvě špejle. Musel se udělat náprah a první špejli přeseknout aniž by se něco stalo té druhé. Žádná sranda. Od nás se to povedlo jenom Kožešníkově – prostě dost dobrej. Po předkole byl oběd, po něm se konala dobová módní přehlídka. My holky jsme musely jít zkoušet šaty a kluci měli mezi tím malý vystoupeníčko.

Musím uznat, že já jsem byla asi nejvíc překvapená ze všech. Říkala jsem si totiž, že s holkama na zkoušku půjdu, ale jenom tak do počtu, protože na mě nebudou mít šaty. Ale už ve dveřích jsem zažila příjemný zděšení, když mě uvítal výkřik: „Konečně pořádná baba.“ Majitelky všech šatů nebyly rozhodně žádný křehulky. A tak mi byly ty šaty, jako šitý na míru. Jiřině a Monice to taky moc slušelo. Monice asi nejvíc – měla z nás nejhezčí šaty. Módní přehlídka proběhla a Monika vyhrála první dvorní dámu. Její úkol byl předat meč vítězi následujícího turnaje.

Turnaj začal hned po přehlídce. LUCIUS zastupoval Kožíšek a šlo mu to moc dobře. Chyběl mu jenom malinkej kousek a mohl vyhrát. Všichni měli nervy jako špagáty, tak moc to bylo napínavý. Koža sice nevyhrál, ale byl fakt dobrej. Po turnaji jsme čekali, že budem vystupovat. Nestalo se. Vystoupení předchozích skupin se protáhlo tak, že na nás už nezbyl čas. Aspoň jsme si odpočinuli na večer.

A zase byla sranda. Zima už tak strašná nebyla, protože se někomu podařilo rozdělat oheň. Bylo tam taky víc lidí, než předchozí den. Chlastali jsme tam nejen s našima, ale byli tam s námi i bratia Slováci. Celý večer probíhal v pohodě až na jeho závěr. Tehdy totiž vznikl menší konflikt, kvůli nedorozumění mezi naší Jiřinou a šermířem „Fekálem.“

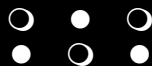
Koža to začal řešit, majznu se sebou na nádvoří a 14-ti denní neschopenka to jistila. Naštěstí to byla jenom hodně sedřená kůže na ruce. A tak se šlo spát.

Neděle 14. září 2003

Ráno nás čekala obdoba včerejšího dne, což znamenalo opět předkolo turnaje, turnaj a modní přehlídka. Koža skuhral, že nemůže na turnaj, ale měl to marný. Myslím, že i tento den byl úspěšnej a diváci se pobavili stejně dobře jako my.

K večeru bylo došermováno. Sbalili jsme si věci, rozloučili se a uháněli domů s vidinou vany plné horké vody a voňavé měkoučké postýlky. Tak čau všichni a dobrou noc.

(dpm)

A tak dny plynuly pomalu dál. Přešlo září a byl tu říjen. Na začátku října se k Nám přidala Monika, které se šerm zalíbil stejně jako Nám. Meč do ruky moc nechtěla a tak dělá s holí a nutno říct, že vůbec nešpatně! V polovině října jsme si také udělali výlet do Adamova, kde jsme dostali nabídku, zda bychom tam nechtěli vystupovat. Nechtěli.

Někdy na začátku listopadu jsme začali sbírat první plody naší webové práce. Projevili o Nás zájem dva lidé. Jedna dívka, tu jsme již pak nikdy neviděli, a jeden šestnáctiletý chlapec. Ten se jmenuje Honza a chodí mezi Nás podnes. Nutno říci, že s mečem je docela nebezpečný.

V listopadu jsme opět a netradičně slavili „Listopadové narozeniny“. Tentokrát u Mária v Triu. No a na těch narozeninách, bylo to v sobotu o půlnoci 22. listopadu, co byla Doupina pasována na dvorní dámu a mohla si teprve začít tykat s námi rytíři. Funkci pasujícího rytíře se důstojně zhostil Pán rytíř Martin Zajíc, který byl na rytíře pasován u Moravských jen o několik dnů dříve.

A tak přišel 20. prosinec a my jsme se tradičně sešli na Slatince na Baru, abychom se, jako celá skupina, dohromady pobavili o dalším osudu Lucia. Především proto, abychom odvolili půlku rady, předsedu a místopředsedu, a vyjádřili podporu stávajícímu kronikáři a hospodáři. Vše zůstalo při sterém. Pak jsme rozdali odměny a ohodnocení. Nejlepším Členem roku 2003 se stal Pepa a za nejlepší docházku byl odměněn Worlík. Já dostal opět kulový. Pak se ještě projednalo pár drobností a následně jsme mohli slavit až do rána.

A pak přišel Silvestr a druhý den ráno tu byl nový rok.

Rok 2004

Nový rok ne každý vítal zrovna s nadšením. Je to zrovna taková ta doba, kdy si lidi dávají různá předsevzetí, a Vy si uvědomíte, že byste měli začít kurva něco dělat. Takové to bylo u mě. Jednak se školou a jednak s kronikou. No ale jak čas ubíhal, začal jsem svoje resty napravovat. No, ale nebyl jsem jediný, takových Nás bylo v Radě víc, co neměli na nic čas. Vždyť první schůze Rady se odehrála až 24. března! Zkrátka a dobře, mohu zodpovědně prohlásit, že až na několik výjimek, dřeli v Radě úplně všichni.

Ohledně vlastního šermování to bylo již o něco lepší. Všichni se snažili, co to jen šlo a jakmile se objevila nějaká šermířská akce, tak jsme se na ní v maximálním možném počtu rozjeli. První takovou akcí byl na Sv. Valentýna ples ve Vyškově.

Ples ve Vyškově 2004

Sobota 14. února

Na tenhle ples, který trval pouhý jeden večer, jsme se chystali již pár dní předem. Každý z Nás se předháněl, kdo si dotáhne nejkrásnější kostým z divadla, či z půjčovny. Nejhezčí jsem zřejmě dotáhl já, byla to vojenská uniforma, ale nakonec nutným měněním jsem v ní nešel já, ale Peetrs. Což rozhodně nebylo po vůli Giovanni.

Sraz byl netradičně u Kožicha před barákem v sobotu v šest večer. Až na několik výjimek došli téměř všichni, a všichni včas, a tak jsme něco po sedmé večer konečně vyrazili ve třech autech (ne plně obsazených) směrem na Vyškov. Monika přišla pozdě, Pepíček se probral taky nějak zpožděně a Mladej Charlie s Evou se vydali do Vyškova vlakem, aniž by někomu něco řekli. Pepíček se dopravil do Vyškova nakonec po vlastní ose, vlakem, až někdy kolem desáté.

Před budovou vysoké vojenské školy ve Vyškově, kde se ples konal, jsme se převlíkli do kostýmu, ti co mínili, že zde spát si odnesli svoje věci do tělocvičny, a šli jsme se do sálu přivítat s ostatními. Bylo tam opravdu hafo známých a bylo opravdu s kým pokecat.

Večer a víceméně většinu noci jsme strávili tancem, různými soutěžemi a půlnoční tombolou, *safra já jsem vyhrál jenom hrníček, otvírák na pivo a zapalovač...*, tak rychle, že jsme se divili, že už jsou tři ráno a měli bychom se již konečně vydat na cestu domů. Ale až tak rychle to zase nešlo. Koža vždy stráví hodinu loučením a já byl podělaný z toho, že když jsem měl v devět večer dvě piva, že ještě nadýchám. Ale nakonec jsme se domu vydali, já s Kožichama, Sašetou a Ježkem v jednom autě a Peetrsáci v druhém. Zbytek skupiny se rozhodl, že raději využijí pohostinství Bretnýřů a přespí v nabízené tělocvičně a domu vyrazí až druhý den.

Další takovou akcí byl ples pořádaný naší spřátelenou skupinou Fracce (Cipís a spol.) konaný v Třebíči koncem března.

Ples v Třebíči 2004

Sobota 27. března

Tak na tenhle ples jsme se dokázali domluvit o trochu lépe. Z Brna jsme aniž bychom museli dlouho čekat, všichni najednou. Jelo Nás docela dost a tak se stalo, že jsme se domluvili, protlačili jsme si to my řidiči, že z plesu odjedeme kolem jedné a půjdeme si ještě na chvíli sednout na Bar na Slatině, aby si páni řidiči mohli dát alespoň to pívko. Plán jistě dobrý, ale skutečnost byla naprosto jiná.

Po ani ne hodině jízdy jsme dorazili na místo plesu, přivítali jsme se s přáteli, hlavně s Cipísovcema, ohákli se do kostýmů a šli jsme plesat. Peetrš přišel pro změnu v námořnickém a celý večer nám povídal o tom, jak v Atlantiku při lovu německých ponorek přišel o nohu. Dobrá story.

Jinak, kromě známých, tam byli řemeslníci prodávající své výrobky a opravdu dobová hudba. Ta se střídala s hudbou, která je většinou známější a na kterou také ta většina umí tancovat.

Soutěží bylo dost, také jsem se jedné zúčastnil a pokonil jsem ji, ale nikomu z Lucia se nepodařilo vyhrát. Tombola byla opravdu bohatá, všichni kolem mne si furt pro něco chodili, jenom já jsem měl velké hnědé točené...

A tak jak noc pokročila, řekli jsme si, že je na čase začít realizovat náš plán přesunem na Bar, ale jak jsme se snažili, jak chtěli, vše co mohlo, stálo proti nám. První překážkou byl Koža a to že, věčnost vesmíru je nic ve srovnání s délkou jeho loučení. Druhou překážkou byl Páter, který musel pořád něco řešit. Třetí překážkou bylo opravdu zkurvené náledí, díky němuž cesta domů netrvala jednu, ale dvě hodiny. A opravdu to poslední, co nás opravdu dorazilo, byla ta skutečnost, *a myslím si, že jsme si to předtím mysleli a pak jsme zapomněli*, že se měnil čas ze zimního na letní (tj. neděle 28. března 2004 měla jen 23 hodin, *co by tomu řekl Jack Bauer?*), takže přestože jsme z Třebíče vyrazili chvíli před druhou, do Brna jsme dorazili až chvíli po páté. Takže z Baru nás vyhodili a z piva nebylo nic.

A tak dny dále plynuly směrem k prázdninám, já měl čím dál tím více učení a přiblížil se konec dubna a s ním i tradiční akce, s kterou vypomáháme divadlu J. K. Tyla a to Pálení Čarodějnic. Tentokráté pořádané na ulici Černozemní.

Čarodějnice 2004

Pátek 30. dubna

Tak se opět rok s rokem sešel a přišel opět ten očekávaný den, kdy jsme se opět mohli před Slatiňákama blýsknout. Myslím tím tradiční pálení čarodějnic. Letos to bylo již po čtvrté a netradičně se odehrávalo na Černozemní. A tak někteří z Nás, myslím tím ty pracovitější, se sešli na ulici Černozemní už ráno společně s několika lidmi z divadla. Chystání placu mohlo začít. Technické služby dovezly stolky a lavičky a na nás bylo sezení připraveno.

Samotné vystoupení proběhlo až odpoledne, opět za vydatné pomoci Moravských Rytířů, a troufám si tvrdit, že se opravdu velice vyvedlo. Začalo to příjezdem hraběcího páru. My jsme následně vpochovali, že se budeme bít pro jejich potěchu. Ale turnaj měl opravdu zvláštní pravidla. Jednalo se o dvě znesvářené strany, které se neustále provokovaly a které musel hrabě Peetr neustále uklidňovat. Vše vyvrcholilo mým soubojem s Paťákem, kde jsem já prohrál a Paťa mne přes výslovný hraběcí zákaz podříznul. Tím vyprovokoval hromadku. Jediný, kdo pak zůstal naživu, nepočítám hraběcí pár, byl Zajíc s Vaškem.

Pak už pokračovala neorganizovaná zábava. Kapela hrála, lidé tančili a my jsme, společně s Moravskými, se vesele veselili. Moravští výjimečně zůstali déle. Kolem osmé jsme trochu zaplivali oheň a kolem desáté jsme to zopakovali. Lidé byli úplně vedle. Já jsem ještě strávil nějakou chvíli s Donym na Ponávce, protože jsem opět netradičně přišel k úrazu. Až na roztržený ukazováček to nic nebylo.

Poté, co někdy po dvanácté skončil ohňostroj, vyhnali jsme lidi a dali se do uklízení laviček a stolů. Fakt super. Strávili jsme na tom přes dvě hodiny. Pak jsme ještě poseděli, trochu pozpívali a kolem čtvrté ranní jsme se vydali domů na kutě, přestože bečka, kterou jsme večer otevřeli, stále nesykla. Tu jsme dopili až následující večer.

Po této akci se pár našich přátel konečně stalo řádnými členy Lucia. A to Saša, Monika a Honza. Tím dostali také právo vybrat si svého rytíře. Monča si vybrala ihned Paťáka a tak ve skupině vznikla taková malá rodinka Paťa-Monča-Pepíček. Honza si pak po dlouhém váhání, až na bitvě v Otnici, vyvolil Donnyho.

Velká Bystřice 2004

Uplynuly další tři týdny a přiblížila se akce pořádaná spřátelenou skupinou Sarras, tradičně každý rok pořádaná na Kartouzské, netradičně letos pořádaná ve Velké Bystřici. Já jsem akorát v pátek 21. května odezdával diplomku a odjížděl jsem na dovolenou na Šumavu s Mílou, takže jsem na tuto akci nejel a tak zápis z této akce spáchal Honza.

Pátek 21. května

Jako obvykle byl sraz v pátek navečer u Kožicha. S malými problémy se dala banda do kupy a vyrazilo se. Okolo sedmé hodiny se dorazilo do Ivanovic na Hané, kde mě vyzvedli. Tak nás už byl obrovský, přímo závratný počet (já, Kožich, Doupina, Saša a Kráter).

Prvně jsme ještě museli zajet na benzínku, protože Doupina se Sašou si musela ještě dát kafe. Tušili jsme, že už na Nás v tělocvičně nezbyde místo. Než jsme dojeli do Velké Bystřice, tak jsme se ještě stavili u Kožových rodičů v Olomouci. Skoro v noci jsme dorazili. Na ulici jsme potkali Mecha a ten nás navedl na místo. Ubytovali jsme se v tělocvičně a šli

jsme se občerstvit ☺ do blízké hospody za ostatními šermíři. V průběhu noci jsme se šli podívat do nedaleké diskotéky.

Sobota 22. května

V sobotu ráno jsme se probouzeli a kromě ticha bylo slyšet ještě jakoby dopadání vody na okap. Ale bylo to něco jiného. Z druhé strany tělocvičny se totiž ozval hlas: „Hele vole, chčeješ mi přímo do helmy!“. Následoval dlouhý záchvat smíchu vnímajících jedinců. Poté se šlo na česnečku na bojiště. Dále bylo volno.

Po volnu, ani nevím v kolik hodin, byl nácvik bitvy. Byl čas oběda a dorazili Rytíři Země Moravské. Následující asi hodinu a půl se celá skupina Rytířů Země Moravské a Koža věnovali vzájemnému hledání se a vítání po vesnici. Já s Kráterem, Doupinou a Sašou jsme byli na kulečnicku a jednou doběhl Kožich a ptal se, kde je Vašek, podruhé dolítl Vašek, kde má zbytek jeho skupiny. Dále dorazil zbytek skupiny hledajíc Vaška, mezitím se našel Vašek s Kožou, tak došli zase. Zase odešli. Přišli rytíři Země Moravské s Vaškem a zase se jim ztratil Koža. A tak dále.

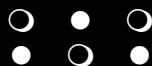
Pomalou jsme se chystali na bitvu. Asi ve 14:30 začínala bitva. Průběh byl prostý. Byla palisáda a proti ní armáda. Na začátku přišli vyjednávači. Ta Koža **doslova** nakopal do prdele! Následovalo několik vln útoků. Statečně jsme se bránili. Pak přišel samotný vůdce útoku (Brůča). Toho Koža jako náš velitel poslal taky někam. Další útoky. Nakonec jsme museli vylézt z palisády a jít na zteč. Přeživší nás zajali a podřezali. Kožu chudáka udusili lanem. Následovala děrovačka, seřazení do řady, zazpívání 3x Aleluja a náběh na vylekané diváky, focení některých a někdo si ještě trochu jen tak zašermoval. Následovalo volno a konečně jsme ze sebe mohli sundat odporně těžké železo.

Následoval tradiční večer strávený převážně na bojišti u ohně. Při odchodu do tělocvičny si ještě Kráter stihl silně natáhnout kotník. Saša a Doupina i Kráter s kotníkem spali v bytě u Herna.

Neděle 23. května

Ráno jsme se pozvolna probudili. Koža opět spal v největší zimě zrovna u schodiště do tělocvičny. Taky nadával na kolemdoucím, že dělají studený průvan ☺. Pomalu jsme se sbalili, rozloučili a šli jsme k Hernovi pro Doupinu, Sašu a Pátera. U Herna jsme se nasnídali a ještě Saša musela zavést Dušana do Olomouce, protože mu nic nejelo. Pak jsme odjeli. Kupodivu se nic nestalo s autem, jakožto bývá zvykem.

(hnz)

Otnice 2004

Uběhly téměř dva týdny a přiblížila se akce, na kterou jsme se dosti dlouho připravovali společně s Moravskými rytíři, a tou byla naše první gotická bitva. Tentokrát to byl nultý ročník gotické bitvy v Otnici.

Středa 2. června

Po hodně dlouhé době plánování to konečně přišlo! První bitva, na které jsme se svým způsobem podíleli. Tato bitva by měla být prvním ročníkem, každoročně se opakujícím ve víšce Otnice. Jaký bude další vývoj a zda bude mít stejný zvuk jako Libušín, ukáže jen čas. Na této bitvě jsme se podíleli s Rytíři Země Moravské a jako spoluorganizátoři jsme měli za povinnost, naším hejtmanem vyhlášenou, dostavit se na místo bitvy tři dny předem, bychom vše připravili. Jenom škoda, že tuto výzvu uposlechlo jen málo lidí z Lucia. Především my staří a také Honza.

Ve středu jsme vyrazili jen my staří voli, kterým se v úředním jazyku říká organizační jádro. Ostatní nějak neměli zájem jet. Donny s Kožichem jeli napřed, neboť byli pevně domluveni na určitou hodinu s Vaškovicema. *Tuším, že na třetí.* Já s Paťákem jsme jeli asi o dvě hodinky později. Přijeli jsme s Paťou do Otnice a nevěda kudy kam, zavolali jsme Donnymu. Já jsem Paťovi sice rozmlouval, že bych se na ně vykašlal a šel si sednout do té hospody, u níž jsme parkovali, ale Paťa s mým návrhem mnoho nesouhlasil. *Ale líbilo se mu to.* Jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že dneska nikdo nepracoval a ani pracovat nebude a že všichni sedí v hospodě, kam jsem původně Paťu tahal, a že máme za nimi dojít. A tak jsme vytáhli z hospody Michala, aby nás ubytoval, a společně s ním jsme se pak do té hospody vrátili. Tam jsme se pak veselili a veselili.

Kolem půlnoci jsme se vrátili k Michalovi na dvorek, kde jsme přespávali, dali si ještě do několika noh, zahráli karty a šli spát, abychom měli síly na to prase (*nemyslím Kožu*), které bylo ve čtvrtéčném plánu na kuchnutí.

Když jsem šel spát, všiml jsem si, že nejenom Jiřinka, či kronikáři obou našich skupin, můžou držet meziskupinovou družbu. Tohle zvládají i naši šéfové. Škoda že jsem neměl po ruce foťák! Ale co se divím, ti jsou přeci nejlepší. *A Koža je k tomu ještě nejkrásnější z nejkrásnějších!*

Čtvrtek 3. června

Ráno jsme se všichni vzbudili ještě před sedmou. Michal z nás stával ze všech první a byl to vlastně on, který nás zvukem štípaného dřeva vzbudil. Proškráblí jsme oko, dali špinku a už jsme seděli s v autě a jeli jsme do nedaleké vesnice pro paška. Pro prasátko jsme jeli jen čtyři, Michal, Vašek, Koža a Já. Paťu s Donnym jsme pověřili důležitým úkolem topit pod kotlem, aby co nejdříve začala vřít voda. Honza K. od Vaškoviců šel do práce.

Nutno uznat, že topit pod kotlem jsme nechali ty pravé. Když jsme se po hodině vrátili zpět, Donny se válel ve spacáku, Paťa byl na bližším seznámení s toaletami zdejší sokolovny a přitom všem, teplota vody se od našeho odjezdu mnoho nezvedla!

Ale ať se dělo během dne, co se dělo, zvládli jsme to všechno v klidu. Koža měl svou pičulku, na mne zase vybafla z hrnce hlava prasete či jsem umýval polínko po polínku, před tím než bylo vloženo do ohně. Bordel jsem s Kožou dělal tak dlouho, až Michalova manželka přestávala chápat. A tak jak ubíhal den a nám přibývala promile, těšili jsme se s Kožou čím dál více na odpolední představení s divadlem.

Odpoledne, kolem druhé dojel Peetr a dovezl Honzu. Kolem čtvrté jsme s Donnym a s Kožou odjeli do Brna na to představení a kolem půl osmé jsme se již s Worlíkem vrátili zpět. Složili jsme si u Michala věci a šli za ostatními do hospody. Tam jsme dlouho nepobyli a kolem jedenácté jsme se vrátili zpět a připravovali jsme camrátko. Já s Kožou jsme chystali

šípy k lukům. Spát jsme šli tak okolo druhé a docela dobře jsme se vyspali, až na chudáka Worlíka, který celou noc buď míchal polívku (*to byl skupinový úkol, ale my jsme Worla varovali, že nikdo nebude schopn*) anebo obracel Pařáka, aby nechrápal. Koža měl před spaním také dobrý zážitek, protože zatímco zhasínal, byl poslední, někdo mu ukradl spacák a hrozilo, že bude spát bez něj. Nakonec jej však našel a mohl tedy taky v klidu usnout.

Pátek 4. června

Ráno jsme vstali, něco jsme pojedli a vydali jsme se na bitevní pole postavit palisádu. Tu jsme stihli postavit do oběda. Při stavbě jsme si také pěkně užili. Po té co se Donnymu zrušila pila, byli jsme Já s Donnym označeni za neschopné a k další práci už nás raději nepustili. Po poledni jsme se ještě pustili do budování našeho ležení. Dokonce dojel i Peetr a postavil si stan.

Namísto oběda jsme měli nachystanou žranici u Michala. Takové menší vepřové hody. Po té co jsme se tak dobře naprali, přesunuli jsme se na tábořiště a vyčkávali jsme příjezd našich kamarádů šermířů. Pro naše lidi ze skupiny sjeli Donny, Peetr a Pařa.

V průběhu odpoledne jsme si zastříleli z luku, připravili sezení na večer a vítali jsme se s kamarády. Navečer jsme pak zapadli do hospody a vypadli jsme, až nás vyhodili. Já jsem neustále pendloval mezi hospodou, tábořištěm a sokolovnou. Protože jsem viděl tolik známejch xichtů, se kterejma bylo nutno pokecat, šel jsem spát až někdy kolem čtvrté ráno.

Sobota 5. června

Tuto noc jsem se mnoho nevyspal, protože Koža mne kolem desáté ráno vzbudil, že si mám svolat lidi a mám je dovést k sokolovně. Chystal se totiž průvod. Já jsem cosi zabrblal, že si vybral toho pravého a raději jsem vylezl ze stanu a začal jsem se shánět po něčem, co by mi nějak zlepšilo opilcovo ráno. Nutno říct, že jsem vstal téměř poslední.

Dopoledne jsme vyřešili reklamním průvodem po celé Otnici a zvali jsme lidi na bitvu. Po obědě, kterým byl segedínský guláš, jsme se již chystali na bitvu, která měla kolem třetí vypuknout. Kolem druhé se již prostor bojiště plnil civilisty a stále ještě dojížděli další a další šermíři. Chvilí potřetí bitva vypukla.

Scénář byl jednoduchý. Skupinka loupežníků napadne tvrz mající jen malou posádku. V tu chvíli je poslán na nedaleký hrad, kde sídlí vojenská posádka, posel s žádostí o pomoc. Pomoc dovede a ta ovlivní misky vah ve prospěch obránců tvrze. Loupežníci padnou do jednoho. Naprostou bitevní novinkou zde bylo užito pro obranu tvrze plivačů. Téměř celá naše skupina bojovala za tvrz, Worlík a Koža byli ve vojenském oddílu a já jediný z Lucia jsem byl u loupežníků. Jinak jsem hrdý ještě na jednu věc. Vzhledem k tomu, že jsme zapojili tentokrát do bitvy nejen mladé, ale i ženský a také Peetrse, náš bitevní průměr stoupl na 93%! Což je co říci, protože málokdy přesahuje 50%.

Dobojovali jsme tak jak jsme dobojovali, řekl bych „Čest poraženým“, ale protože poražení byli proradní nečestní a bídní loupežníci, zůstanu pouze u „Sláva vítězům!“. Nakonec to nikomu nevadilo a bitvě jsme se mohli dát do veselí se. Většina z nás se v průběhu odpoledne pohybovala nedaleko výčepu, ale jak se dalo do deště, tak se téměř všichni odebrali do hospody, nebo do sokolovny. Já jsem skončil v hospodě. Ale co, pokecal jsem se známýma, popil a poveselil jsem se, takže mi večer utekl jako nic a trochu mi bylo líto, když jsem se kolem páté ukládal v sokolovně ke spánku, že již jdu spát.

Neděle 6. června

Ráno jsem vstal, protože mne nikdo nevzbudil, až byla sklizena palisáda. A tak jsem se dal alespoň do uklízení ležení. Poté co jsem si sbalil, šel jsem se rozloučit se známýma a tak kolem jedné, druhé jsme se vydali zpět do Brna.

Barchan 2004

Uběhly téměř další dva týdny a přiblížila se další akce, na které jsme se spoluúčastnili s Moravskými Rytíři a tou byla akce v Jemnici, jinak zvaná „Barchan“. Zápis z této akce spáchal Donny. No, on jej přímo nepsal, sepsal jsem jej já, dle Donnyho vyprávění.

Abych to vysvětlil, normálně bych na tuto akci jel, ale bohužel jsem měl hodně učení, protože jsem se připravoval na státnice, které jsem potom udělal s celkovým prospěchem velmi dobrým.

Pátek 18. června

Přijeli jsme

Sobota 19. června

Byli jsme

Neděle 20. června

Odjeli jsme

(dm)

Integra 2004

Uběhlo dalších pár dnů a přišla akce na gymnáziu Integra v Líšni.

Úterý 29. června

Tak tahle akce vznikla velice zajímavým způsobem. Protože jsme měli pocit, že se o Nás mnoho neví, přemýšleli jsme nad nějakým malým prezentačním vystoupením. Naším snem bylo vystoupit v Černovicích na psychině na akci „Mezi ploty“, ale až zas tolik jsme si nefandili a hledali jsme tedy jiné řešení. Tím bylo tedy vystoupení pro gymnázium tělesně postižených „Integra“. Vystoupili jsme se stejným šermířským vystoupením jako na čarodkách ve Slatině, jenom bordel jsme dělali menší, a večer jsme udělali čtvrt hodinovou plivačku a přesto jsme diváky uchvátili.

A užitek to mělo více než dobrý, především pro Nás. Na této akci jsme poznali Karla Popelku, který tu dělal zvukaře, jenž Nám následně zajistil nejedno vystoupení. Myslím tím angažmá na hradě Veveří.

No a přišly prázdniny, svátek věrozvěstů (Cyrila a Metoděje) a s nimi již čtvrtý rok tradiční skupinová dovolená. Tentokrát naprosto netradičně v Račicích – Pístovicích a to od 3. do 5. července. Já tam tentokrát strávil celý jeden den a to den první.

V průběhu července, 17. července, bylo ještě jedno vystoupení na Spartaku, kde nějaký dvě kočeny slavily narozeniny a my jsme měli být tím překvapením. Já tam osobně kvůli práci nebyl, ale co jsem slyšel, bordel jsme tam dělali znamenitě a divákům jsme se prý líbili. Kluci udělali dobrou práci. No a navíc toto vystoupení přivedlo do skupiny nového, celkem schopného, člena – Michala. Pro jeho neustále vysmátý obličej mu ale nikdo z Nás neřekne jinak než Sluníčko.

Zubštejn 2004

Pátek 23. července

Ke konci července se přiblížila další akce, kterou byla bitva na hradě Zubštejn. No, ono to ani za hrad považovat nelze, spíše za tvrz, anebo ještě přesněji za zříceninu tvrze. Dlouho jsme nevěděli, zda tam pojedeme, či ne, ale jak lze pochopit, jeli jsme tam. Původní návrh byl, že tam pojedeme vlakem. Nakonec ale zvítězila naše lenost a vyjeli jsme v pátek ve dvou autech. V prvním autě, pro označení nazveme ji skupinou A, jsme jeli já s Donnym a s Kožou a ve druhém, pro označení nazvěme ji skupinou B, jel Paťák s Davidem a Verča. Označení skupin berme jako čistě formálně, nevypovídá to nic o kvalitě skupin. Pokud by se ale druhá skupina cítila dotčena označením skupinou B, jsem ochoten názvy prohodit. Raději to provedu.

Tedy první skupina, skupina B, vyrazila z Brna v pátek někdy okolo čtvrté hodiny. Druhá skupina, skupina A, vyrazila z Brna asi dvě hodiny poté. Především tedy Paťovou zásluhou. Ale ať byli řidiči sebehorší, za pomoci schopných navigátorů, podařilo se jim po dlouhém bloudění zříceninu tvrze Zubštejna nalézt.

První humorná historka se nám stihla přihodit, již když jsme stavěli stany. Donny si kdekoliv, kde je, vždy stan zamyká, jenže když jsme vytáhli jeho stan a zjistili, že je zamčený, nebyli jsme schopni klíče nalézt. Ty byly ve stanu. Takže jsme strávili dobrých deset minut, než jsme tenhle problém vyřešili. No a díky mně, nechci se nějak chlubit, jsme jej úspěšně vyřešili.

Po té, co jsme postavili stany, vybalili se, připravili ohniště, navečeřeli jsme se, zapálili jsme ohniště, tak jsme seděli, maje obrovskou žízeň a čekali, až kluci od Budvaru dostaví pivnici. Někteří litovali, že jsme s sebou nevzali Jáju s Deďu, protože jsme si zatím mohli alespoň dát víno.

Bylo tak kolem desáté, když kluci Budvaráci vyvalili sud a narazili jej. A tak jsme se přesunuli směrem k výčepu a veselili jsme se až do brzkých ranních hodin. Tu noc Paťa předváděl plivání a já jej také zkusil a tehdy i poprvé úspěšně provedl.

Sobota 24. července

Ráno jsme vstali a jen co jsme se nasnídali, přišel za náma kořeň, zda bychom neplivli do novin. Plivli jsme, vyfotil si nás a dopoledne dál plynulo směrem k poledni formou různých her a zápolení. Během dopoledne dojel Mladej Charlie s Evou a začali se připravovat s námi na popolední bitvu. Vůbec během celého dne, přijížděli a odjížděli naši přátelé.

Odpoledne se strhla bitva, byl jsem s celým Luciem u obránců a padl jsem, jako celý Lucius, při obraně tvrze. Dobrá bitva, sice jednoduchý scénář, ale ťukl jsem si opravdu dobře. Hodně za to mohl vypůjčený meč, který byl kratší a velice dobře mi padl do ruky, což umožnilo, abych byl rychlejší.

Po bitvě jsme si dali ještě jednu hromadku se spřátelenou skupinou a pak jsme si užívali celé odpoledne, nabyté hrami a turnaji. Nutno říci, až téměř do desíti byla organizovaná zábava, sestávající z šermu a večer jsme to zakončili pliváním ohně. Pak jsme se již nevázaně veselili a veselili, opravdu až do brzkých ranních hodin.

Neděle 25. července

Ráno jsme vstali, sbalili jsme se, rozloučili jsme se kamarády a vyrazili směrem na Brno.

A v kostce hodnocení celé akce? Opravdu super, hlavně pokud se bavím o sobotním odpoledni, které bylo naplněno opravdu dobrým programem. Pokud tato akce bude příští rok, doporučuji na tuto akci vyrazit.

Po této akci neuplynul ani týden a přišel víkend 30. července až 1. srpna, kdy jsme již opět tradičně slavili „Červencové narozeniny“, tentokrát u Toma a Inky na skale.

Během srpna jsme toho měli opravdu mnoho na práci a to především přípravu ohňové show, nad kterou jsme strávili opravdu mnoho a mnoho času.

Ohňová Show

Byla to práce dlouhá a dnes s odstupem si troufám říci i plodná. Tento nápad se dlouho zjevoval v hlavách více lidí, ale až Paťa dokázal těmto myšlenkám dávat nějaký skutečný tvar. S Donnym pak sedli, vybrali hudbu k ohňovce a show byla na světě. Nebyli jediní, kteří se zasloužili o zrod této show, ostatní již nějakou dobou cvičili s holemi, s vějíři a loučemi. Jen zbývalo vymyslet choreografii a nářadí zapálit. Ohňovku jsme pak cvičili skoro měsíc a půl, když jsme pak s ní jeli vystupovat na hrad Veveří.

A tak vystupujeme s Ohňovou Show, trvající téměř 30 minut, po celou dobu doprovázenou hudbou. Běžně vystupujeme ve 14 lidech, ale výjimečně vystupujeme i s Velkou Ohňovou Show (ta byla letos pořádána pouze dvakrát a vždy pouze na Veveří), čítající 19 až 22 lidí. Nejhezčím vystoupením je vystoupení našich šesti dívek s ohnivými vějíři, které patří jistě k těm nezapomenutelným. Divák si většinou všimne pouze těch, co jsou opravdu vidět, tedy těch, kteří se na placu s něčím předvádí. Ale každé vystoupení během show je doprovázeno světlem loučí, jejichž čtyřem živým držákům (loučařům) patří opravdový dík, hudbou a světelnými efekty vytvářenými pěti schopnými plivači ohně (taky dík kluci!). Samozřejmě nemohu zapomenout zmínit vydatnou pomoc naší technické podpory (poděkovat) během celé show, starající se o hladký průběh celé ohňovky.

Veveří 2004

Pak se přiblížil Country weekend na Veveří, kde jsme mohli pořádně ukázat to, co jsme docela dlouho připravovali a nacvičovali. Se zápisem do kroniky se tentokrát popral Caesar.

Pátek 20. srpna

Po dlouhých přípravách a zkouškách jsme konečně měli odjet vystupovat na Veveří jako součást country festivalu. Svítlo slunko a bylo teplo. Já se Standou jsme se připravili parníkem kolem šesté hodiny. Hned po příjezdu nám hrad přišel podezřele tichý. Oba jsme věděli, že kdyby tu už ostatní byli, nepřeslechli bychom je. Naštěstí si kastelán po chvíli všiml, jak tam bloudíme. Trochu nás zarazilo, že neví, kdo je to Lucius a co tu děláme, ale po chvíli vysvětlování si vzpomněl. Dozvěděli jsme se, že už tu dávno mají být i ostatní, tak jsme se rozhodli natáhnout karimatky a počkat. Naše čekání netrvalo dlouho. Po chvíli se do hradu začali všichni po kouskách autama i pěšky trousit. Tak jsme se sešli opět všichni. Kastelán nám ukázal kde se umýt a postavit si stany. Po hodině urputného snažení bylo dokonáno. Ti co chtěli mít pohodlí ve stanu, měli postavené stany a my ostatní jsme si natáhli své karimatky a spacáky pod plachtou pódia. Jelikož tam byl i nějaký abstraktní malíř, tak jsme hodinu přemýšleli nad jeho obrazem. Každý v něm něco našel. Koža turbopapouška, Jiřinka v tom viděla samý chlapy a tak dál... Začalo se stmívat. Všichni jsme věděli, co nás čeká. Kolem dvou spojených stolů vzplály ohně a začalo se jíst a pít (teda, toho jídla moc nebylo, ale jelikož hlad je převlečená žízeň, byli jsme spokojeni). A tak se pilo, povídalo a bylo

veselo. Kolem jedné hodiny ranní se to pomalu začalo trousit do tepla svého ležení a tak u stolů zůstalo jen pár lidí (a jestli ti tu noc spali nevím). Každopádně sny byly sladké.

Sobota 21. srpna

Ráno jak jsem se vzbudil, všiml jsem si, že nějaká skupinka, včele s Kožou, chodí po nádvoří a dívají se, co je potřeba udělat. Ihned jak došli ke stánku se zmrzlinou, bylo jasné, co je potřeba udělat-potěšit chuťové buňky. Jejich hovor všechny upozornil, že už se nevyspí. Tak jsme postupně všichni vstali a šli se najíst. Někteří z nás však zpozorovali, že doma z ledničky mohli vzít klidně i víc jídla a to co mají, jim vystačí stěží na svačinu. Tak jsme se Eva, Jiřinka, Pepa, Standa a já rozhodli jít vykoupit obchod v nedaleké Veverské Bítýšce. Cesta byla dlouhá a náročná, ale zvládli jsme ji a tak jsme se po půl hodině v obchodě vraceli zpět na hrad s plnými břichy i taškami.

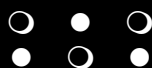
Dopoledne jsme pak ještě namotávali vějíře, louče a hole, aby byl odpoledne veget. Ve dvě hodiny začal festáček. Ze začátku sice trochu přšelo, ale to brzo přestalo. Lidí se sešlo něco kolem stovky a tak jsme tam všichni poslouchali country až cca. do šesti, kdy nám oznámili že další skupina zpívat nebude, protože jim někdo vykradl auto s kytarami a ostatními nástroji. Lidí začali odcházet a už to vypadalo, že než začneme, nikdo tu nebude. Kolem půl osmé se ale začalo stmívat a lidé začali vycházet z hospůdek a přišli taky nějakí, co došli jenom na vystoupení bez festáku (tipuju, že těch bylo nejvíce). A tak se setmělo a začalo se vystupovat. Lidem se to líbilo, hole moc nepadaly a z mého pohledu to vypadalo, jakoby ani nikdo neměl vokno. Každopádně podle pozdějšího průzkumu veřejného mínění byly nejlepší vějíře (ty se fakt povedly!) Jak to skončilo, lidé chvílku chválili a pak se rozutekli. Stánek s pitím se sbalil a nám nezbylo než sednout k ohni. Tak jsme tam seděli, hráli na kytaru a zpívali. Pít taky nebylo málo a tak bylo jak předchozího večera veselo. Spát nás šla většina až kolem jedné a zbytek jestli šel spát opět nevím.

Neděle 22. srpna

V neděli jsme vstali, najedli se svých posledních zásob a začali uklízet. Vybírali jsme papírky až k autobusu, uklidili ohniště a další veřejně prospěšné práce. Potom jsme zalezli do hospody a seděli tam. Kolem jedenácté jsme já a Standa vydali směrem k parníku, abychom pokojně odcestovali do Brna.

Slyšel jsem pak ještě v pondělí na tréninku, že se mělo jet vystupovat ještě v neděli na večer, ale o tom podrobnosti nevím.

(csr)

Strachotín 2004

Sobota 28. srpna

Bylo to jen takové malé vystoupení v jedné malé vesničce nedaleko Pálavských vrchů. Domluvil nám ho Charlie a jednalo se o jakýsi den dětí a maminek. Tak jsme odšermovali, předvedli jsme téměř to samé jako na čarodějkách, a věnovali jsme se dětem. Dovolili jsme jim půjčit si zbraně a zbroj a do deseti minut na hromádka našich věcí dokonale zmizela. Měli jsme trochu strach, že to neuhlídáme, ale naštěstí se nám nic neztratilo. Děcka byla určitě nadšená, protože si s námi mohla i ťuknout. Pak jsme hřiště vyklidili jiným, tuším, že fotbalu, a věnovali jsme se přípravě ohňovky. Ta měla být hrubě očesaná. Přesto, i když jsme vystoupili s třetinovým repertoárem, lidem se opravdu hodně líbila.

Za vystoupení jsme pak dostali možnost se osprchovat, večeři a dva kanystry vína, což nám umožnilo, mimo jiné, že tam byla hudba, se vesele až do čtyř do rána bavit. Zábava byla

opravdu dobrá. Já jsem se bavil především tím, že jsem Honzovi předváděl, jak má fungovat správné páže. Páže jsem dělal Kožovi. Nalíval jsem mu a ochutnával pití, zda není otrávené. Pak s Honzovou pomocí jsem jej doslova na rukou nosil. Byla to opravdu podivuhodná chvíle.

„Pán si přeje tančit.“ Pronesl Koža a tak jsme jej s Honzou vzali a odnesli jsme jej na parket, kde jsme jej při tanci nosili. Až Koža seznal, že je již unaven, odnesli jsme jej zpět a usadili na místo. Koža si pak vytáhl kapesníček a se slovy „to jsem se ale unavil“ si utřel čelo. Kožovi jsem tak oddaně dělal páže, že jsem ani neměl vlastní jídlo a pití. Jenom jsem ochutnával, ale i přesto mi druhý den nebylo zrovna nejlépe.

Druhý den jsme dopoledne vstali, šli jsme se do hospody zpravit, sbalili jsme si věci a vyrazili směrem k domovu, tedy do Brna.

Stacionář neslyšících 2004

Sobota 11. září

Na tohle vystoupení byly přípravy docela dlouhé. Měli jsme vystupovat až odpoledne, ale již dopoledne jsme se téměř všichni sešli u Paťáka a namotávali jsme hole, louče, vějíře a všeobecně jsme se připravovali na odpolední vystoupení. Tam jsme se také mezi třetí a čtvrtou odpolední přesunuli. Myslím tím ulici Vodovu.

Ukázali jsme se s turnajem, který se divákům opravdu velice líbil, protože nás při soubojích i povzbuzovali, což se nestává tak často. Ohňovka, přestože byla z prostorových důvodů mírně očesaná, také slavila úspěch. A dost se o to zasloužili zřejmě Koža s Kráterem kvůli své komické vložce.

Bylo vidět, že jsme se docela líbili a myslím si, že tam příští rok vystoupíme opět.

Syrovice 2004

Neděle 12. září

Syrovice byla docela nárazová akce, která se děla jen jediný den po vystoupení na Vodové. Dozvěděli jsme se o ní jen několik dní předem, a týkalo se to jen několika vyvolených jedinců. Měla to být víceméně výpomoc pro Carpe Diem. Něco jsme odšermovali a pak za deště jsme ještě trochu zaplivali oheň.

S Carpe Diem jsme navázali docela dobrou družbu a nebylo divu, že uběhly další dva týdny a jeli jsme opět vystupovat na hrad Veveří, tentokrát na akci, v jejímž pořádání měla prsty skupina Carpe Diem.

Veveří 2004

Pátek 24. září

Na tuto akci jsme byli pozváni spřátelenou skupinou Carpe Diem, která pořádala na Veveří šermířský víkend. Přijeli jsme téměř všichni již v pátek navečer, přivítali se, ubytovali jsme se v takovém krcálku, navečeřeli jsme se a šli jsme se na horní nádvoří bavit. V průběhu večera přijížděli další a další známí.

Sobota 25. září

Ráno jsme vstali, dali jsme se nějak do kupy, najedli jsme se a šli jsme se připravit na vystoupení. Dá se mluvit o tom, že jsme vystupovali a šermovali celý den. Neptum tam vystupoval se svoji katovnou a půjčil si na cejchování naši Jiřinku. Musím uznat, že křičela opravdu slušně. Šermířský den jsme pak ukončili naší Velkou Ohňovou Show, z které byl, především Hern od Potulných, úplně odvařenej. Pak jsme se pouze opláchli, najedli a šli jsme se opět na horní nádvoří bavit.

Neděle 26. září

Neděle byla naším smolným dnem. Šermířsky opravdu za nic nestála a byli jsme rádi, když jsme se odpoledne sbalili a vyrazili domů.

Po Veveří jsme již, dá se říci, neoficiálně uzavřeli šermířskou sezónu. Tedy s jedinou výjimkou, o které jsme věděli dosti dopředu, a tou mělo být vystoupení na Spartaku v prosinci. No a ohňovka? Původně jsme ji chtěli zazimovat, tedy opět kromě toho Spartaku, a že ji vytáhneme až na jaře. Jenom teďka nevím, kdo prosadil, aby ohňovka byla „pružně“ zazimovaná. Z celého omylu nás vyvedl až Jarmark pořádaný v neděli 26. listopadu ve Šlapanicích. Tam jsme také pochopili význam slov „pružně“ zaimovaná.

Jarmark 2004

Neděle 26. listopadu

Tak tohle vystoupení v Nás trochu vyvolalo stresy. Bylo domluveno téměř na poslední chvíli, což vyústilo v to, že jsme nic nestíhali. Ale nakonec jsme to zvládli. Na náměstí ve Šlapanicích, kde nebylo mnoho místa, jsme odšermovali a také jsme dokázali spáchat Velkou Ohňovou Show, z které lidi trochu nechápali.

Po vystoupení na Jarmarku ve Šlapanicích došlo konečně k projednání Honzíkova návrhu ohledně tréninků. Popovídali jsme si s ním o tom a shodli jsme na jeho částečné realizaci, která se začala od té doby uplatňovat. No a tak od té doby máme tréninky více akční.

Spartak 2004

Sobota 18. prosince

Tak tohle nebylo zřejmě vystoupení, na které bychom mohli být zrovna dvakrát hrdí. Ale nějak jsme to zvládli, lidé nám zatleskali, zřejmě se jim to líbilo, ale vnitřně jsme věděli, že to nebylo ono. Nejhorší bylo, že nám při nejhezčí části ohňovky vypadla hudba a museli jsme se snažit vše zachránit improvizací. No, přežili jsme horší věci a jednou se to stát muselo.

(klf)